ΕΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 502 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΠΕΜΠΤΗ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ 1883

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἅπαξ ἢ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν,** *Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

Ἐξεδόθη τὸ Α' φυλλάδιον καὶ πωλεῖται ἐν τῷ γραφείῳ μας ἀντὶ **λεπτῶν εἴκοσι.**

Δ. ΓΡΙΒΑΣ

Μερικὰ ὀνόματα ἐπανέρχονται περιοδικῶς ὡς οἱ ἐτησίαι, μετὰ σφοδρότητος, μετὰ δυνάμεως· καὶ ἐπιβάλλονται ὡς ἐπιβάλλονται τὰ φυσικὰ φαινόμενα χωρὶς νὰ ἐρωτήσωσι κἀνένα, χωρὶς νὰ ζητήσωσιν ἄδειαν παρ' οὐδενός. Βεβαίως ἐκ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν εἶνε καὶ τὸ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἄρθρου μας. Εἰς τὰ Ναυπλιακά, ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει, ἐπὶ Γεωργίου, ἐπὶ τῆς μεγάλης ὑπουργείας τοῦ Δελιγεώργη, εἰς τὰ στηλιτικά, ἐπὶ Κουμουνδούρου ὅτε προσελήφθη πάλιν ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν, καὶ τελευταῖον ἐπὶ Τρικούπη, ὅτε διωρίσθη ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ στρατοῦ, τὸ ὄνομα τοῦτο διήγειρε θύελλαν, ἐξήγειρε μίση, ἐπροκάλεσε φόβους, ἐγέννησεν ἐλπίδας, διήρεσε καὶ ἤνωσεν, εἰρήνευσε καὶ ἀνεστάτωσε καὶ ὑψώθη εἰς μεταίχμιον μεταξὺ τάξεως καὶ ἀταξίας. Ὄνομα, ὅπερ ἔχει πολλοὺς ἐχθροὺς καὶ πολλοὺς φίλους, δὲν εἶνε, δὲν δύναται νὰ ἦνε μικρόν. Ὄνομα, ὅπερ οἱ φίλοι θεοποιοῦσι καὶ οἱ ἐχθροὶ *ἀγωνίζονται* νὰ σμικρύνωσι, δὲν εἶνε, δὲν δύναται νὰ ἦνε μέτριον. Ὄνομα ὅπερ ὅλαι αἱ κυβερνήσεις, ἐχθραὶ καὶ φίλαι ἀπὸ τῆς Μεταπολιτεύσεως καὶ ἐντεῦθεν, ἐκολακεύοντο ἢ ἀνησύχουν εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ ἔβλεπον ἢ δὲν τὸ ἔβλεπον ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ στήλῃ τοῦ ὑπουργικοῦ ὀνοματολογίου, δὲν εἶνε, δὲν δύναται νὰ ἦνε ἀδιάφορον.

***

Διὰ τοῦτο καὶ παρὰ φίλων καὶ παρ' ἐναντίων δὲν θὰ νομισθῶμεν παραλογιζόμενοι, ἐὰν εἴπωμὲν ὅτι ὁ Γρίβας εἶνε **προσωπικότης.** Οἱ ἐχθροί, οἱ σχολαστικοί, οἱ ἀνατέμνοντες τὰ ὀνόματα καὶ μὴ ἀνατέμνοντες τὰς ψυχάς, οἱ μικρολόγοι διὰ τοῦ μικροσκοπίου ἐξεταστάι, ἐρωτῶσι : Καὶ τί ἔκαμεν ὁ Γρίβας ; Ποῖαι καὶ πόσαι αἱ ἐκστρατεῖαί του ; Ἡ ποῦ ἀνεδείχθη ἡ μεγαλοφυΐα του ; Ποία εἶνε ἡ κονιορτώδης καὶ κατηθαλωμένη, καπνοὺς διασχίζουσα καὶ πτώματα, ὁδὸς ἀγώνων καὶ πολέμων, ἣν πορευόμενος ἔλαβε τοὺς βαθμοὺς καὶ τὰς τιμάς του ; Ὅλους τοὺς βαθμοὺς καὶ ὅλας τὰς τιμὰς δὲν τὰς ἔλαβεν εἰς τοὺς προθαλάμους τῆς βουλῆς ἢ τῶν πρωθυπουργῶν ; Καὶ ἀνοίγουσι τότε λεξικὰ τῆς Ἱστορίας καὶ λεξικὰ τῶν συγχρόνων καὶ ἀνευρίσκουν τοὺς βίους ξένων στρατηγῶν καὶ τοὺς ἀνευρίσκουν πλήρεις ἐκστρατειῶν καὶ κόπων καὶ κινδύνων, καὶ ὑπερήφανοι νικηταὶ ἐναντίον ἀνεμομύλων κραυγάζουσιν : ἰδοὺ πῶς ἀποκτῶνται τὰ πτερὰ καὶ αἱ ἐπωμίδες τοῦ στρατηγοῦ. Κατὰ συνέπειαν ὁ ἡμέτερος Γρίβας μόλις ἠδύνατο νὰ ἦνε τώρα ἐπιλοχίας τοῦ πεζικοῦ φιλοδοξῶν ἀνθυπασπιστείαν !

Κατὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, τοὺς πολέμους οὓς δὲν ἐκήρυξεν ἡ Ἑλλὰς ἔπρεπε νὰ τοὺς κηρύξῃ ὁ Γρίβας ἀπὸ τὴν Λεπενοῦ του ! Ἐὰν νεώτατος ἐπολέμησεν τὸ 1854 καὶ ἐπολέμησεν ὡς Γρίβας, ἐὰν μετέπειτα ἀνεδείχθη σχεδὸν ἡ λανθάνουσα ψυχὴ τῆς Ναυπλιακῆς ἐπαναστάσεως, ἧς ὀνομαστικὸς ἀρχηγὸς ἦν ὁ Μῖχος Ἀρτέμης, ἐὰν ἐπὶ τῆς δευτέρας βασιλείας ἡ Ἑλλὰς οὐδένα ἔσχε πόλεμον, ἑπομένως οὐδεὶς ἀνώτερος ἀξιωματικὸς ἠδύνατο αὐτοβούλως νὰ δοκιμάσῃ τὸ ἐχθρικὸν πῦρ, συνάμα δὲ οἱ στρατοὶ ἐν πολέμῳ εἶνε προηγουμένως στρατοὶ ἐν εἰρήνῃ, καὶ προβιβασμοὶ εἶνε φυσικῶς ἀδύνατον νὰ μὴ λαμβάνωσι χώραν, ταῦτα πάντα δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ἐναντίων λεπτολόγων, ἐπιμενόντων ὅτι ὁ Γρίβας ἔπρεπε νὰ ἦνε ἀκόμη ἐπιλοχίας.

Ἐσυνειθίσαμεν οἱ Ἕλληνες νὰ ἀνησυχῶμεν ἐπὶ τῇ ὄψει κορυφῶν ἢ ὑπεροχῶν· ἀπ' ἐναντίας τοῦ φυσικοῦ ἐδάφους μας, ὅπερ εἶναι κατάμεστον λόφων, ὀρέων, ἀκρωρειῶν, σειρᾶς ὀρέων, ὑψωμάτων, γηλόφων, διακυμάνσεων, θέλομεν τὸ πνευματικὸν καὶ ψυχικὸν ἔδαφος λείαν πεδιάδα, κάμπον θεσσαλικὸν, ἢ κοιλάδα τοῦ Νείλου, εἰς ἣν, ἂν ἀφαιρέσῃς τὰς χειροποιήτους πυραμίδας, εἰς οὐδεμίαν ἀνωμαλίαν ὁ ὀφθαλμὸς προσκρούει. Τίς ἐξέχει ; Ἐὰν δὲν δυνάμεθα νὰ καταρρίψωμεν τὴν ὀφρύν του, ἂς καμωθῶμεν ὅτι δὲν τὸν βλέπομεν. Ἰδοὺ τὸ πρόσταγμα τῆς πολιτικῆς τῶν δειλῶν, τῶν μετρίων. Τίς ὑπερέχει ; Ἂν δὲν δυνάμεθα νὰ ὑψωθῶμεν ἡμεῖς μέχρις αὐτοῦ, ἀγωνισθῶμεν νὰ καταβιβάσωμεν ἐκεῖνον μέχρις ἡμῶν. **Ὁ Γρίβας εἶναι μία ἀνωμαλία.** Ἰδοὺ ἀλήθεια τὴν ὁποίαν ὑπάρχουν τινὲς μὴ δυνάμενοι νὰ χωνεύσουν. Ἀλλὰ περὶ τῆς πεπτικῆς τῶν ὀλίγων αὐτῶν δυνάμεως ὀλίγον μᾶς

μέλει· ἡμεῖς παρακολουθοῦμεν τὰς τύχας καὶ τὴν σημασίαν τῆς ἀληθείας αὐτῆς.

Τὸ οὐσιῶδες παρὰ τῷ Γρίβα εἶναι τοῦτο: ὅτι ἐνῷ ὁ ἀνδρικὸς αὐτοῦ βίος πλειστερον κατηναλώθη ἐν τῇ πολιτικῇ ἢ ἐν τῷ στρατῷ, οὐχ ἧττον ἡ δύναμις αὐτοῦ ὡς πολιτευομένου ἦτο ἀνέκαθεν μᾶλλον στρατιωτικὴ ἢ πολιτική. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι τοὺς βαθμοὺς καὶ τὰς τιμὰς ἐκέρδισεν ὡς βουλευτὴς ἢ ὡς στρατιωτικός, ἐν τῷ ὑπουργείῳ ἢ εἰς τὰ γυμνάσια, ἀλλὰ διατί ἀμείωτος μεταξὺ τοῦ στρατοῦ νὰ μείνῃ ἡ ἐπιρροή του, ὄχι δὲ μόνον νὰ μὴ ἐξασθενῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐντείνεται βαθμηδὸν ἡ στρατιωτική αὐτοῦ προσωπικότης; Πόσους δὲν γνωρίζομεν στρατιωτικοὺς ἕνεκα μακροχρονίου ἀντιπροσωπεύσεως τῆς ἐπαρχίας; των διαλυθέντας καὶ συγχωνευθέντας ἐν τῷ βουλευτικῷ ἀξιώματι, περὶ ὧν οὔτε ὑπόνοια σώζεται ὅτι ἕρερόν ποτε ἐπωμίδας καὶ ξίφος;

Δὲν γνωρίζομεν στρατιωτικώτερον παράστημα καὶ στρατιωτικώτερον χαρακτῆρα τοῦ Γρίβα. Αἱ πολλαὶ κατὰ συνέγειαν ἐκλογικαὶ περίοδοι δὲν ἀφῆρεσαν οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἄτομον ἐκ τῆς στρατιωτικῆς μορφῆς του. Ἡ ἐμφαντικὴ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του, ὁ λαμπυρίζων τοῦ Ἀκαρνᾶνος ὀφθαλμός, αἱ δασεῖαι συμμιγεῖς ὀφρῦς του, τὰ διαχωρίζοντα τὴν σιαγόνα του τόξα, δηλωτικὰ δυνατῆς θελήσεως καὶ αὐτοπεποιθήσεως, τὸ εὐρὺ αὐτοῦ μέτωπον, ὁ παχὺς αὐτοῦ μύσταξ, τὸ ὅλως ἑλληνικώτατον τῆς ψυχολογικῆς ἐκφράσεως, ὁ τύπος τοῦ νέου ἁρματωλικοῦ Ἕλληνος, τὸ εὐθυτενὲς τῆς ὀρθοστασίας καὶ τὸ ἀρειμάνιον τοῦ στήθους παράστημα, ἡ ἤρεμος, φαιδρὰ κατὰ βάθος καὶ σαρκαστικὴ λαλιά του, ἡ τυφλὴ ἐφ' ἑαυτὸν πεποίθησις ἣν ἐμπνέει τὸ ὅλον τῆς κατασκευῆς του, καὶ ταῦτα μόνα ἤρκουν νὰ σχηματίσουν ἐξ αὐτοῦ ριζικὴν προσωπικότητα, μετέχουσαν πολλῆς πρωτοτυπίας καὶ μεγάλης ἰδιοφυΐας.

Ἀλλ' ἀντίκτυπα τῶν φυσικῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων ἐπέρχονται αἱ ἠθικαὶ αὐτοῦ ἰδιότητες. **Ἀνυπότακτος**! ἰδοὺ ὁ μεγαλόστομος, ὃν ἡμεῖς θ' ἀπενέμομεν ὡς ψυχολόγοι τῷ Γρίβᾳ! Καὶ ὡς μαθητὴς τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, ἐγκαίρως προεξοφλήσας μὲ τὰς διατυπώσεις καὶ τὴν εὐταξίαν, καὶ ὡς ἀνθυπολοχαγὸς ἐν τῷ στρατῷ καὶ ὡς ἐπαναστάτης ἐν Ναυπλίῳ καὶ ὡς κομματάρχης ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει καὶ ὡς ὑπουργὸς ὑπὸ Δηλιγιώργης καὶ Βούλγαρη καὶ Κουμουνδούρου καὶ ὡς εὐνοούμενος τοῦ Βασιλέως καὶ ὡς ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ στρατοῦ, ἐν ἐχαρακτήρισεν οὐσιωδῶς τὸν Γρίβαν: τὸ ἀνυπότακτον! Τοῦτο τὸ ἀνυπότακτον εἶνε ἡ ποίησις τῆς οὐσιωδεστέρας ἀρετῆς τοῦ Γρίβα, ποίησις ἐξανθοῦσα ἐνίοτε μέχρις ἐλαττώματος· ἀλλὰ τὸ ἀνυπότακτον τοῦτο ἐν ἄλλῳ τινὶ θὰ ἦτο ἄμικτος ἄνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης χρηστότητος ἢ χρησιμότητος κακία, προσλαμβάνουσα τύπον ἱλαροῦ δογκισωτισμοῦ· παρὰ τῷ Γρίβα ἀκριβῶς μετουσιώθη εἰς στρατιωτικὴν ἀρετήν, φέρουσα τὸν τύπον τοῦ αὐτοβούλου, τοῦ αὐτορυοῦς, τοῦ εἰλικρινοῦς, τοῦ φυσικοῦ. Ἐξ αὐτοῦ ἀναβλαστάνουν αἱ λοιπαὶ στρατιωτικαὶ ἀρεταὶ τοῦ ἀνδρός, αἱ ὁποῖαι, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἐν τοῖς στρατοῖς τὸ ἐπιβάλλον, τὸ θέλγον, τὸ παρασύρον, τὸ διοικητικόν, τὸ κυβερνητικόν, τὸ πειθαρχικόν, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἐν τῷ πολέμῳ ἡ ἐπιρροὴ τοῦ προσώπου ἐπὶ τῶν ὁμάδων, τοῦ ἀρχηγοῦ ἐπὶ τῶν στρατιῶν, ἀναδεικνύουσι τὸν Γρίβαν ἂν ὄχι τὸν εἰδικώτερον, ἀλλὰ τὸν φυσικώτερον ἀρχηγὸν τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ἐκφωνήσατε ἓν ἄλλο ὄνομα συνταγματάρχου ἀντιστρατήγου ἢ ὑποστρατήγου, ὑφ' ὃ νὰ κλίνωσι πεντακισχίλιαι, δεκακισχίλιαι κεφαλαὶ στρατιωτῶν, ὃ νὰ ζητωκραυγάσωσι πεντακισχίλια, δεκακισχίλια ἑλληνικὰ χείλη. Ἄλλοι εἰσὶν ἐπιστημονικώτερον τοῦ Γρίβα μεμορφωμένοι, ἄλλοι ἔδραμον ζωηρότεροι εἰς ἐπαναστάσεις ὁμοδόξων πληθυσμῶν καὶ διηύθυναν μικρὰς ἢ μεγάλας ἐκστρατείας, ἄλλοι κέκτηνται ἐγκυκλοπαιδικωτέραν ἴσως παίδευσιν, λευκοτέρας τρίχας, πολυσχιδέστερον ὄνομα, ἀλλὰ τίς ὡς ὁ Γρίβας κατόρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ περὶ τὸ ὄνομά του τὴν ἀγάπην στρατιωτῶν καὶ βαθμοφόρων, ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων; Τίς ἐπεβλήθη μετὰ βαρύτητος μείζονος, ἀλλὰ καὶ στοργῆς πλειοτέρας; Τίς ἐκυβέρνησε πειθαρχικώτερον, αὐστηρότερον; Τίνα ἄλλον, ἀλλ' ἢ τὸν Γρίβαν, ἠσθάνθησαν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν ἀληθινὸν καὶ τὰ σώματα καὶ τὰ στελέχη; Ἀφοῦ μὴ στρατιωτικοί, ὡς νῦν ὁ κ. πρωθυπουργός, ἐκυβέρνησαν μὲ στιβαρωτέραν χεῖρα καὶ ἐνέτειναν τὰ ἡνία εὐσταλέστερον ἀπὸ στρατιωτικοὺς ὑπουργούς;

Ταῦτα οὐδεὶς ἀρνεῖται· ἀλλὰ τὸ αἴτιον τὸ γεννητικὸν ποῖον; Οὐδὲν ἄλλο, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ ἐνέπνεε τὸν ἱδρυτὴν τῆς Ἀλεξανδρείας μὲ ὀλίγας φούχτας Μακεδόνων νὰ νικᾷ δεκακισχιλίους ἐχθροὺς καὶ τὸν Ἀννίβαν ν' ἀνθίσταται πρὸς τὴν κοσμοκρατόρισσαν Ρώμην καὶ τὸν Μέγαν Φρειδερῖκον νὰ παλαίῃ καὶ νὰ νικᾷ καὶ ὅταν αἱ στρατιαί του ἔδακνον τὴν γῆν νεκραὶ ἢ τὰς σινδόνας τῶν νοσοκομείων τραυματισμέναι. Αὐτὸ δὲ εἶνε τὸ **ἀρχικόν.** Καὶ ἐκεῖνοι μὲν εἶχον πλὴν τούτου καὶ τὴν μεγαλοφυΐαν, ἥτις περιεποίκσεν αὐτοῖς παγκόσμιον μεγαλεῖον· ἀλλὰ καὶ μόνη ἡ ἰδιότης τοῦ ἀρχικοῦ ἐν μεγάλῃ δόσει καὶ μεγάλῳ βαθμῷ εἶνε μιτρὰ διὰ στρατιωτικὸν ἀρχηγὸν μικροῦ κράτους; Στρατιωτικοὶ συγγραφεῖς συμφωνοῦσιν ὅτι τὸ κύριον τοῦ στρατάρχου προσὸν εἶνε τὸ ἐν ὥραις κινδύνου κατὰ βούλησιν διευθύνειν τὰ πλήθη· ὅτι ὁ στρατιωτικὸς ἀρχηγὸς ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ μᾶλλον ν' ἄρχῃ ἀνθρώπων ἢ νὰ γίνεται εὐάρεστος εἰς αὐτούς· ὅτι οἱ φύσει ἀρχικοὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μορφοῦνται εἰς ἐξόχους στρατηγούς. Ποία δὲ ἡ οὐσία τῆς ἀρχικῆς φύσεως, ἀλλ' ἢ ἡ δύναμις τῆς θελήσεως καὶ ἡ ἐφ' ἑαυτὸν πεποίθησις; Οἱ ἐπιστημονικώτερον μεμορφωμένοι στρατιωτικοί, οἱ φιλόσοφοι, οἱ ἐπιτελεῖς, οἱ φρόνιμοι εἶνε εἰς τὸν πόλεμον, ὡς οἱ ἰατροὶ κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν τοῦ ἀσθενοῦς. Πότε προσκαλεῖται ἰατρικὸν συμβούλιον; Ὅταν ὁ θεραπεύων ἰατρὸς ἀπελπισθῇ περὶ τοῦ ἀσθενοῦς του. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον Φρειδερῖκος ὁ Μέγας ἀπηγόρευεν αὐστηρότατα εἰς τοὺς ἀξιωματικούς του ἦτο: ἡ συγκάλεσις στρατιωτικοῦ συμβουλίου. Τί δὲ θὰ πῇ στρατιωτικὸν συμβούλιον; συγκέντρωσις φώτων, γνώσεων, πείρας, συνέσεως. Ἀλλὰ τὸ νικῶν ἐν τοῖς συμβουλίοις αὐτοῖς εἶνε ἡ δειλία τῶν φρονίμων· ὁ δὲ πόλεμος θέλει θέλησιν, ἀποφασιστικότητα, τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν ἀπερισκεψίαν. Ὁ ἔχων δὲ αὐτὰ ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συμφυᾶ καὶ ἀπεριόριστον φιλοδοξίαν, ἀδελφὴν ἀχώριστον τῆς θελήσεως. Ἀλλὰ πλὴν αὐτῆς ἀπαιτεῖται καὶ ἀνθρωπογνωσία, ν' ἀντιλαμβάνεται τῶν χαρακτήρων, νὰ καθιστᾷ αὐτοὺς διαφανεῖς καὶ ν' ἀναγινώσκῃ ἐν ταῖς ψυχαῖς των. Καὶ ἡ ἀνθρωπογνωσία αὕτη ἐκτείνεται ἔπειτα εἰς βαθμὸν ἀμοιβαιότητος, συντελεστικωτάτης πρὸς νίκην. Γνωρίζει ὁ ἀρχηγὸς τὸν στρατὸν αὐτοῦ· ἀλλὰ γνωρίζει καὶ ὁ στρατὸς τὸν ἀρχηγὸν αὐτοῦ. Τὸ 1871 οὐδὲν στρατιωτικὸν σῶμα ὑπέκυψεν εἰς τόσα προστάγματα καὶ ἀντιπροστάγματα, κινήσεις πολλάκις ἀνωφελεῖς, διανυκτερεύσεις ματαίας, διακυμάνσεις χιλίας, ὡς τὸ ὑπὸ τὸ στρατηγὸν Βέρδερ. Καὶ ἐνῷ ἡ στρατιωτικὴ ἐπιστήμη φρονεῖ ὅτι τὰ τοιαῦτα ἐπιφέρουσι διάλυσιν τῆς στρατιᾶς, ἡ τοῦ Βέρδερ οὐ μόνον δὲν διελύθη, ἀλλὰ καὶ ἐνίκησε. Διατί; Διότι ἐγνώριζεν ὁ στρατὸς τὸν ἀρχηγόν του καὶ τίνες χεῖρες τὸν ὁδηγοῦσιν. Εἰς ταῦτα προστίθεν-

ται οὐσιαστικὰ στοιχεῖα δύναμις φαντασίας, δύναμις μνήμης, δι' ἣν ὁ Ναπολέων εἶπεν ὅτι μεγαλοφυΐα χωρὶς μνήμης εἶνε κατοικία ὡραία χωρὶς ἔπιπλα καὶ φρούριον κραταιὸν χωρὶς φρουράν, σωματικὴ ὑγεία καὶ προσωπικὴ ἀνδρία. Τὰ κυριώτερα λοιπὸν αὐτὰ προσόντα ὅστις γνωρίζει τὸν Γρίβαν δὲν ἀρνεῖται ὅτι τὰ ἔχει ἐν μικρῷ ἢ μεγάλῳ, ἀλλ' ὅπως δήποτε τὰ ἔχει. Γνωρίζει δὲ τὸν τόπον καλλίτερον παντὸς ἄλλου εἰδικοῦ, καθὸ ἄλλοτε ὑπηρετήσας ἐν τῇ ὁροφυλακῇ ἂν πρόκειται δὲ ὁ στρατηγὸς νὰ ἦνε τρόπον τινὰ ἀρχέτυπον ἀπαύγασμα τῆς φυσιογνωμίας τοῦ τόπου, οὐδεὶς παρὰ τὸν Γρίβαν εἶνε ἱθαγενέστερος στρατιωτικός. Βλέπων τίς αὐτὸν δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι αὐτὸς εἶνε ἡ Ρούμελη.

Προσόντα στρατιωτικοῦ ἀρχηγοῦ ἀναντιρρήτως ἔδειξε πολλὰ προβιβασθεὶς ἐπὶ Τρικούπη ὑποστράτηγος καὶ διορισθεὶς ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Θεσσαλίᾳ στρατοῦ. Ὁ προβιβασμὸς καὶ διορισμὸς ἐκεῖνος εἶχε διεγείρει, ἂν ἐνθυμῆσθε τότε, δημοσιογραφικὴν καταιγίδα κατὰ Τρικούπη· ἀλλ' ὁ διορισμὸς ἐδικαίωσε τὸν πρόεδρον τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Ἡ νεόκτητος χώρα, τὰ μεθόρια τῆς ὁποίας ἐνέμοντο λῃστρικαὶ συμμορίαι εἰς πλείστας διακλαδώσεις, ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὁποίας περιεῖχετο σπουδαῖος μωαμεθανικὸς πληθυσμός, ἠσθάνθη τὴν δύναμιν τοῦ Κράτους εἰς ὃ προσηρτήθη αὐστηρῶς καὶ ἰδιαζόντως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Γρίβα. Ἐνθυμεῖσθε πάντες πόσα παρατράγωδα ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατὰ τὴν προσάρτησιν τῆς ὁμογενοῦς Ἑπτανήσου· ἀλλ' ὁ ἐν Θεσσαλίᾳ ἑλληνικὸς στρατός, συμποσωθεὶς καὶ ποτε εἰς ἑπτακισχιλίους ἢ πλείους ἔτι ἄνδρας, ἦτο μηχανὴ κινουμένη ὑπὸ τὸ πρόσταγμα ἑνὸς ἀρχιμηχανικοῦ, τοῦ Γρίβα. Εἰς τὰς συμμορίας ἐνέπνευσε τρόμον καὶ τὰς ἐσάρωσεν εἰς τὸν μωαμεθανικὸν πληθυσμὸν ἀσφάλειαν καὶ πεποίθησιν εἰς τὸν ἑλληνικὸν νόμον· εἰς δὲ τοὺς ἰθαγενεῖς αἴσθημα τάξεως. Νομάρχης καὶ διοικητὴς καὶ ἀρχηγὸς ἦτο ὁ Γρίβας· οἱ Τοῦρκοι τὸν ὠνόμαζον πασᾶν· ὁ μόνος, ἔλεγον πασᾶς, τῆς Ἑλλάδος· ὅταν ἐξήρχετο ἐφ' ἁμάξης μετὰ τῆς προσηκούσης εἰς τὸ ἀξίωμά του πομπῆς, πλῆθος παρετάσσετο ἐκ σεβασμοῦ καὶ περιεργείας εἰς τὴν διάβασίν του. Κατὰ τὸ μεθοριακὸν ἐπεισόδιον ἡ δραστηριότης ἣν ἀνέπτυξεν, ἡ αὐστηρότης, ἡ ταχύτης, ἡ γνῶσις τῶν χαρακτήρων, ἡ πεποίθησις ἐφ' ἑαυτόν, ἡ πλήρης ἀνάληψις τῆς εὐθύνης, ἔσωσε τὴν περίστασιν καὶ τὴν τιμὴν τῆς σημαίας. Ὁ ἡρωϊσμὸς τοῦ Μαυροδήμου καὶ τῶν εὐζώνων ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς νίκης· ἀλλὰ τὸ τέλος καὶ ἡ διαχείρισις τῆς πολεμικῆς ἀντιστάσεως ὠφείλετο εἰς τὸν ἀρχηγόν.

Δύο ἀνέκδοτα τῶν πολυκυμάντων ἐκείνων ἡμερῶν φωτίζουσι εὐμενέστατα τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀρχηγοῦ.

Εἷς συνταγματάρχης ἐλάμβανε διαταγὰς διὰ νὰ ὁδεύσῃ κατὰ τοῦ δεινοῦ στρατιωτικοῦ ἐχθρικοῦ σώματος.

— Ἂν τὸν κυνηγήσω, ἐρωτᾷ ὁ συνταγματάρχης, ὡς ποῦ νὰ πάγω;

— Ὡς τὴν ἁγία Σορία.

— Καὶ ἂν μὲ κυνηγήσῃ ἐκεῖνος;

— Γιὰ νὰ μὴ σὲ κυνηγήσῃ, τότε τοῦ λέγει μετ' ἀποστροφῆς ὁ Γρίβας, φύγε ἀπ' ἐδῶ.

Καὶ τὸν ἐξαπέστειλε, διορίσας ἄλλον εἰς τὴν θέσιν του.

Εἷς ἄλλον ταγματάρχην τῶν εὐζώνων εἶχε τελεγραφήσει τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς συμπλοκῆς νὰ καταφθάσῃ κατεπειγόντως μὲ τὸ τάγμα του χωρὶς ἄλλο εἰς Λάρισσαν.

Ὁ ταγματάρχης ἀντιτηλεγραφεῖ:

— Τὸ θεραπευτήριον ποῦ νὰ τ' ἀφήσω; Ἐπρόκειτο δὲ περὶ θεραπευτηρίου 7 στρατιωτῶν ὑπὸ ἕνα λοχίαν.

— Ἀφοῦ φροντίζεις διὰ τὸ θεραπευτήριον, ἀπαντᾷ ὁ ἀρχηγός, νὰ μείνῃς ἐσὺ μὲ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ παραδώσῃς εἰς τὸν ὑποδιοικητήν.

Ἡ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ ἐκλογὴ τότε τοῦ ἀληθοῦς στρατιώτου, τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Γεωργίου Μαυραμιχάλη, καὶ ἡ παραχώρησις εἰς αὐτὸν πλούτου μέσων καὶ εὐκολιῶν καὶ ἐξουσίας, προστιθεμένη εἰς τ' ἀνωτέρω, ἀποδεικνύει πόσην γνῶσιν τῶν ἀνθρώπων ἔχει ὁ κ. Γρίβας, καὶ τῆς μιᾶς ποιότητος καὶ τῆς ἄλλης ποιότητος.

Περὶ τῆς αὐστηρότητος αὐτοῦ—καὶ αὐστηρότητος ἀδιακρίτου συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, φιλιῶν καὶ μή, ὡς ἐμπρέπει εἰ ἀληθῆ ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ, ὁμολογοῦσιν αὐτοὶ ἴσως οἱ ἐχθροί του ζωηρότερον τῶν φίλων του, ἀφοῦ δι' ἕνα ἐπίδεσμον, τὴν ὁποῖον ἔδωσεν εἰς πολίτην, ἐφυλάκισε τὸν ἀγαπητόν του ἰατρὸν καὶ ἀξιόλογον φίλον μας κ. Βερνάρδον.

Ἡ αὐστηρότης αὐτὴ ἔκαμεν ἐσχάτως ἕνα Μοίραρχον τῆς χωροφυλακῆς ἐν Θεσσαλίᾳ νὰ λέγῃ, τώρα ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ Λαρίσσης:

— Μόνο τ' ὄνομά του μᾶς ἔκαμνε νὰ κοιμώμαστε.

Ὁ δὲ ἀνταποκριτὴς τῆς τεργεσταίας *Νέας Ἡμέρας* διηγεῖται τάδε: Ἀλβανός τις βέης, μέγα σημαίνων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ Ἀργυροκάστρου, ἐπεσκέφθη πρό τινων μηνῶν τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ κτήματά του, ἐπανελθὼν δ' οἴκαδε διηγεῖτο ἐνθουσιωδῶς πρὸς τοὺς ὁμοφύλους καὶ ὁμοθρήσκους τὰς περιποιήσεις, ἃς ἐδαψίλευσεν αὐτῷ ὁ ἕλλην σωματάρχης, καὶ τὴν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν, ἣν ἀποκατέστησεν ὁ ἑλληνικὸς στρατός. «Πρὸς τιμὴν εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς δώσω στρατιωτικὴν συνοδίαν, εἶπεν εἰς τὸν βέην ὁ Γρίβας, ἀλλ' ἀνάγκη αὐτῆς δὲν ὑπάρχει, διότι οἱ κάτοικοι ἀπέρχονται νύκτα καὶ ἡμέραν ὅπου θέλουσι καὶ οὐδεὶς τοὺς ἐνοχλεῖ». Τοῦτο δ' ἀνωμολόγει εὐγνωμόνως ὁ βέης ἀναφωνῶν· «Πρώτην φορὰν ἐκατάλαβα ὅτι ἔχω κτήματα, διότι ἐπὶ τουρκοκρατίας οὐδέποτε ἐτόλμησα νὰ τὰ ἐπισκεφθῶ ἐκ φόβου τῶν λῃστῶν».

Ποῖον δὲ νομίζετε τὸ αἴτιον τῆς μετὰ τοιαῦτα ἀποτελέσματα ἀπομακρύνσεως τοῦ κ. Γρίβα ἐν Θεσσαλίᾳ; *Ἡ πολιτική!* Ὁ ἀνώνυμος Νομάρχης κ. Θεοχάρης ἔφαγε τὸν μεγαλώνυμον ἀρχηγὸν Γρίβαν. Καὶ ὁ κ. Τρικούπης, ὁ ἀνακρούας θεὰν μεγάλην τὴν μικρὰν πολιτικήν, εἶνε ἕτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὸν Γρίβαν εἰς τὸν Θεοχάρην, τὴν Θεσσαλίαν εἰς τὰς ἐκλογάς. Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ θυσία αὐτὴ δὲν θὰ γίνῃ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐλαφρότητος, μεθ' ἧς ἐγένοντο τόσα ἄλλα. Καὶ τοῦτο, διότι εὐτυχῶς δὲν εἶναι μόνον θυσία διὰ τὸν τόπον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν κ. Τρικούπην προσωπική.

Καλιβάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ Δήμαρχος Κρωπίας Ἀλέξιος Ἰωάννου κατηγγέλθη πρὸ ἔτους ἀκριβῶς παρὰ τοῦ ἰατροῦ Κορωπῆ ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιστρατείας, ἐξέδωκε ψευδὲς πιστοποιητικὸν δι' οὗ ἀπηλλάγη τοῦ στρατοῦ στρατεύσιμος φίλος του. Ἤδη μανθάνομεν ὅτι ὁ αὐτὸς Δήμαρχος καὶ ἄλλα ὅμοια κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐξέδωκε ψευδῆ πιστοποιητικά, ἀνθ' ὧν ζητεῖ σήμερον τὰς ψήφους τῶν δημοτῶν Κρωπίας ὅπως προσεχῶς ἢ εἰς θέσιν χειρότερα νὰ πράξῃ. Τί δὲ ἔπραξεν ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἐν τῇ προκειμένῃ κατηγορίᾳ; καθεύδει; ἢ τὰ ἐσκέπασεν, ὡς λέγεται ἐν Κρωπίᾳ; Νομίζομεν ὅτι αἱ ἐγκληματικαὶ πράξεις τῶν ἀρχόντων δέον ἀμειλίκτως νὰ τιμωρῶνται καὶ τάχιστα νὰ διεξάγωνται· ὅταν τοιαῦται καταγγελίαι ρίπτωνται εἰς τὰ ἀρ-

χεῖα τῆς ἀνακρίσεως, ἵνα διὰ τοῦ χρόνου παραγραφῶσι, δι' αὐτῆς τῆς δικαιοσύνης ὀξύνεται τὸ θράσος πρὸς τὸ ἐγκλημα τεῖν. Ἡ καταγγελθεῖσα πρᾶξις τοῦ δημάρχου Κρωπίας ἔδει νὰ ἦτο ἤδη περαιωμένη, ὥστε οἱ δημόται Κρωπίας νὰ ἐγνώριζον καὶ ἐπιτήμως τὸ ποιόν τοῦ νῦν καὶ μέλλοντος ἴτως δημάρχου των.

Εἷς ἓν ἐκ τῶν τελευταίων φύλλων τῆς *Κλειοῦς* ἐπιστέλλων τις ἐκ Γερμανίας πολλὰ καὶ δριμέα περὶ τῶν γερμανιοῦν πανεπιστημίων, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐν αὐτοῖς ἐπίδοσιν τῶν ἑλλήνων σπουδαστῶν, καταλήγει τὴν διατριβήν του δι' ἀναγγελίας, ἥτις εἶνε χονδρὸν χονδρὸν ψεῦμα. Θέλων δηλονότι νὰ ἀποδείξῃ τὴν αὐστηρότητα τοῦ ἐν Λειψίᾳ Πανεπιστημίου γράφει ὅτι ὁ νέος κ. Δημήτριος Δεληγιώργης, ὁ ἐκεῖ τὰς σπουδας του ἐσχάτως περαιώσας, καί τοι φιλόπονος καὶ εὐφυής, δὲν ἔτυχε διδακτορικοῦ διπλώματος. Ἀλλ' ἡμεῖς γινώσκομεν ὅτι ἔτυχεν *ἐξαιρέτου διδακτορικοῦ* τοιούτου, τοῦτο δὲ δηλοῖ καὶ τὸ εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν εὑρισκόμενον ἀντίτυπον τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀνωτέρω Πανεπιστημίου χορηγηθέντος αὐτῷ διπλώματος.

Ὥστε ὁ Κύριος ἐκ Γερμανίας ἐπιστέλλων πρὸς τὴν «Κλειῶ» ἢ ἐν ἀσυγγνώστῳ ἀμελείᾳ ἔγραψεν, ὅ,τι ἔγραψεν, ἢ ἐν ἀνοήτῳ κακοβουλίᾳ, πιστευομεν δὲ μᾶλλον τὸ δεύτερον, γνωρίζοντες τὸν φθόνον καὶ τὴν κακεντρέχειαν, ἥτις μαστίζει διεφθαρμένας φύσεις καὶ κτηνώδους ἀνατροφῆς τυχόντας χαρακτῆρας. Ὤφειλε δὲ νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ υἱός τοῦ ἀριστεύσαντος ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ μεγάλου πολιτικοῦ δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀπορριφθῇ ὑπὸ οἱουδήποτε Πανεπιστημίου, διότι τὸ τοιοῦτον δὲν θὰ τῷ ἐπέτρεπεν οὔτε ἡ κληρονομικὴ μεταδιδομένη εὐφυΐα, ἀλλ' οὔτε ἡ ἐκτακτος φιλοτιμία ὑπὸ ἀνατροφὴν καὶ ἐπίδλεψιν τοιούτου αὐστηροῦ πατρὸς ὅσον καὶ αὐστηροῦ κυβερνήτου.

Κερδοσκοπία εἰς τὸ ψωμὶ τῶν φυλακισμένων δὲν γνωρίζομεν φρικτώτερον ἐμπόριον. Πρέπει νὰ δηλητηριασθῇ ὁ κατάδικος εἰς τὴν μοναδικὴν τροφὴν ἣν ἔχει πρὸς συγκράτησιν τῆς ταλαιπώρου ζωῆς του, ὡς νὰ ἦτο καταδικασμένος εἰς τὸν διὰ κουραμάνας θάνατον διὰ νὰ κερδίσῃ ὁ ἔμπορος. Πάλιν ὁ ἄρτος τὸν ὁποῖον χορηγεῖ ὁ προμηθευτὴς Κόκλακαὶ Μεδρεσὲ ἀπεκρούσθη ὑπὸ τῶν φυλακισμένων, πάλιν ὁ ἰατρὸς τῶν φυλακῶν καὶ ὁ νομάρχης δὲν τὸν ἐνέκριναν καὶ πάλιν ὁ τμηματάρχης κ. Βαρελίδης ἐπιμένει νὰ μὴ διατάξῃ νέον διαγωνισμὸν ἢ καὶ ὄχι διαγωνισμὸν, ὅπως εὑρεθῇ ὁ κατάλληλος νὰ τροφοδοτῇ ἐν ὑγείᾳ καὶ μὲ τὸ ἀζημίωτόν του τοὺς δυστυχεῖς φυλακισμένους.

Χθὲς εἰς τὴν *Τραβιάτα* ἤρχισε νὰ ψυχαλίζῃ. Ἡ μουσικὴ ἐδέησε νὰ διακόψῃ. Ὁ κόσμος ἐφώναζεν ἐξακολουθήσειν. Τὰ βιολιὰ τῆς ὀρχήστρας ἀπήντησαν ὅτι βρεχόμενα δὲν παίζονται.

Τότε ἀναστὰς ὁ φίλος Κολοκοτρώτης εἶπε:

— Δὲν πειράζει, ἂς εἶνε καὶ χωρὶς βιολιά.

Τὸ πρακτορεῖον Χάβας τὴν 31)12 Ἰουνίου ἀνήγγειλεν εἰς τοὺς μακαρίους κατοίκους τῆς Θεσσαλονίκης τάδε:

«Communes Fitz Maurice dit Wyndham reçut instructions d'accepter droits 8 o)o ad valorem pourvu négociants Anglais opposent pas.»

Ὅπερ μεταφραζόμενον σημαίνει: Ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων ὁ Φὶτς Μῶρις εἶπεν ὅτι ὁ Οὐίνδχαμ ἔλαβεν ὁδηγίας νὰ δεχθῇ τὸν φόρον 8 o)o ἐπὶ τῆς ἀξίας, ἂν οἱ ἔμποροι Ἄγγλοι δὲν ἐναντιοῦνται.»

Πῶς δὲ τὸ μετέφρασεν ὁ φαεινὸς *Φάρος Μακεδονίας* τῆς 1 Ἰουνίου;

«Ἡ κοινότης Φὶτς-Μῶρις, ἐπιλεγομένη Οὐίδχαμ, ἔλαβεν ὁδηγίας ὅπως παραδεχθῇ 8 o)o δικαιώματα» κτλ.

Ὁ γνωστότατος ἐκ τῆς *Κλειοῦς* καὶ τῆς *Ἡμέρας* ὑφυπουργὸς Φὶτς-Μῶρις ἔγινεν ὁ ταλαίπωρος Κοινότης, ὁ δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ πρῴην ἐν Ἀθήναις ἐπιτετραμμένος Οὐίνδχαμ κοσμητικὸν ἐπίθετον τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος!!!

Ὑπὸ τοιαύτης ἐκλαμψίας κατελήφθη ὁ κόμης Κουτούβαλης ἢ *Κουτῶν βαλῆς*, ὡς ἐν Θεσσαλονίκῃ προσονομάζεται.

ΣΥΝΤΕΧΝΙΑ ΤΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΩΝ

Ἐξεδόθη *Λογοδοσία τῆς διοικούσης τὰ τῆς συντεχνίας τῶν ὑποδηματοποιῶν ἐφορίας* ἀπὸ 11 Μαΐου 1882—30 Ἀπριλίου 1883 ὑπὸ τοῦ προέδρου κ. **Ν. Ζαμανέκου.** Ἡ περιουσία τοῦ Σωματείου ἀνέρχεται εἰς δωδεκακισχίας δραχμὰς, ἂν καὶ τοῦ νέου τῶν ὑποδηματοποιῶν σωματείου ἡ ὕπαρξις ἀριθμεῖ τρία καὶ μόνα ἔτη, τοῦ παλαιοῦ ὄντος ἑνὸς τῶν ἀρχαιοτέρων, ἀπὸ τοῦ 1848, ἀλλὰ περιπεσόντος εἰς μαρασμὸν καὶ τώρα σχεδὸν μὴ ὑφισταμένου. Σκοπὸς τοῦ Σωματείου εἶναι ἡ περίθαλψις τῶν ἀσθενούντων καὶ ἡ τῶν γερόντων καὶ ἀπομάχων τῆς συντεχνίας. Περιθάλπονται δὲ οἱ ἀσθενεῖς ἐλευθεριότατα, διότι χορηγοῦνται αὐτοῖς ἰατρὸς καὶ φάρμακα δωρεὰν, δύο δὲ δραχμαὶ πρὸς διατροφὴν καθ' ἑκάστην. Οὕτω κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐδαπανήθησαν δι' ἀσθενεῖς χίλιαι διακόσιαι περίπου δραχμαί. Αἱ δὲ εἰσπράξεις τοῦ σωματείου εἰσῆλθον τὰς τρισχιλίας δραχμὰς· ἂν καὶ ἐκ τῶν 536 μελῶν, τακτικὴν ἑβδομαδιαίαν καταβολὴν ἐπλήρωσαν μόνον 140 μέλη, δὲν ἐπλήρωσαν δὲ τὰ 396. Ἴσως θὰ συνετέλεσεν εἰς τοιαύτην καταπληκτικὴν καθυστέρησιν ὁ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐπικρατήσας ἐρεθισμὸς μεταξὺ ἐργοστασιαρχῶν καὶ ἐργατῶν—διότι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν τάξεων συγκροτεῖται τὸ σωματεῖον—συνεπείᾳ τῶν ἀπεργιῶν τῆς αὐξήσεως τοῦ ἡμερομισθίου καὶ τῆς προσκλήσεως ὑποδηματοποιῶν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς· ὅλη δὲ ἡ δραστηριότης καὶ ἡ ἠπιότης τοῦ χαρακτῆρος τοῦ μέχρι τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς προέδρου κ. Ζαμανέκου—ἐκλεχθέντος διαδόχου του τοῦ ἀξιοτίμου κ. Γεωργίου Περπινιᾶ—ἐναυάγησε κατὰ τῶν καθυστερημάτων αὐτῶν, λαβόντων τοιαύτας διαστάσεις. Ὅ,τι ἀξιεπαίνως κατώρθωσεν ὁ τέως πρόεδρος, ἦτο νὰ συγκρατήσῃ τὸ σωματεῖον ἐν τῇ οὐσίᾳ αὐτοῦ, διότι σκέψις ἐγένετο νὰ παρεκτραπῇ τοῦ σκοποῦ του, ἐπιχειροῦν ἄλλα τὰ ὁποῖα βεβαίως θὰ ἐναυάγουν καὶ καταστρέφων κατὰ συνέπειαν καὶ αὐτὴν τὴν φιλανθρωπικήν του ὕπαρξιν. Ὁ κ. Ζαμανίκος ἀντέστη ἐπιμόνως, εἰπὼν ὅτι ἐπὶ τῆς προεδρείας του τοιοῦτό τι δὲν θέλει συμβῆ. Οὐχ ἧττον νομίζομεν ὅτι ἡ νέα Ἐφορεία καὶ ὅλη ἐν γένει ἡ συντεχνία πρέπει νὰ σκεφθῇ πῶς νὰ ἀναζωπυρηθῇ τὸ πρὸς τὸ σωματεῖον αἴσθημα τῶν μελῶν, ὥστε νὰ γίνεται τακτικὴ πληρωμὴ τῶν καταβολῶν. Ἡ ἀναζωπύρησις αὕτη θὰ συντελεσθῇ νομίζομεν διὰ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς προνοίας τοῦ Σωματείου καὶ ἐπὶ τὰ ὑγιᾶ μέλη, διὰ φροντίδος φερ' εἰπεῖν ἐκπαιδεύσεως τῶν τέκνων ἢ τῆς φροντίδος ἐνοικιάσεως ἢ καὶ οἰκοδομῆς, διὰ μεθόδου τινος οἰκονομικῆς, ὑγιεινῶν κατοικιῶν, καὶ ἄλλων παρομοίων ἀναγκῶν.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Καὶ οἱ προσφιλέστεροι εἰς ὅλους τοὺς θνητοὺς μάγειροι τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ἐν χερσὶν ἔχοντες τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν τῆς ὑλικῆς ὑπάρξεως, οἱ ἀναδεικνύοντες πολλάκις μεγάλους ἄνδρας καὶ ἄλλοι πάλιν ἄνδρας μεγάλους διὰ τῆς ρωμαντικῆς ποιήσεως τῆς τέχνης των καταστρέψαντες, ὡς ὁ διάσημος Τρομπέττας τὸν μέγαν Γαμβέτταν, συνέστησαν ἐδῶ Σύλλογον, ὅστις προχθὲς ἐώρασε τὰ ἐγκαίνιά του, δι' ἱερουργίας μὲν ἐν ἐκκλησίᾳ, διὰ γεύματος δὲ ἐν τῷ Κήπῳ Παρθενῶνι, ἀρξαμένῳ ἀπὸ τῆς 10ης μ. μ. διότι δὲν ἔπρεπε νὰ μείνουν πεινῶντες οἱ πελάται των, παραταθέντι δὲ εἰς τὰς 2 μετὰ μεσονύκτιον, γεύματι ὄχι πλέον τῆς τέχνης των, ἀλλὰ ἀγροτικωκάτῳ καὶ ἀφελεστάτῳ, ἐν μέσῳ φαιδρότητος καὶ ζωῆς, δροσισθείσης ὑπὸ ἀφθόνων σπονδῶν βακχικῶν, διότι ξεύρετε οἱ μάγειροι κάμνουν μεγάλην χρῆσιν κρασιοῦ διὰ τὰ φαγητά καί... δι' ἑαυτούς. Τὸ γεῦμα ἔλαβε καὶ πολιτικὰς ἐκδηλώσεις δημοτικὰς, ὑπὲρ τοῦ κ. Σούτσου ἐννοεῖται, διότι ἡ μέλλουσα Δημαρχία του εἶνε πρὸ πολλοῦ μαγειρευμένη, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἀντιμαγειρεύσῃ ἄλλην ὁ Μαγειρικὸς Σύλλογος. Προήδρευε τοῦ συμποσίου ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ Σερπιέρη κ. Χρυσανθάκης. περίφημος ὀψοκαλλιτέχνης.

ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΖΗΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΑΓΡΙΝΙΩ

(*Ἀποσταλεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ ἡμῶν*) *

Εἶνε βεβαίως ἐνθαρρυντικὸν τὸ ἤδη τελούμενον ἐν τῇ χώρᾳ. Ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος μία καὶ πάγκοινος ἀκούεται φωνὴ ἀποδοκιμασίας κατὰ κυβερνητικοῦ συστήματος, ὅπερ ἐσωτερικῶς μὲν παραλύει καὶ διαφθείρει τὰ πάντα, ἐξωτερικῶς δὲ καθιστᾷ τὸ ἔθνος ἀνίκανον νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμόν του· ἀλλ' εἶνε συγχρόνως καὶ κινδύνων μεστὸν τὸ φαινόμενον τοῦτο. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ ἔθνη στιγμὴ δυστυχεστέρα, εἰ μὴ ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ὁ λαὸς ἀναγκάζεται ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος, διότι εἰς τὴν λυπηρὰν ταύτην ἀνάγκην περιάγει τοὺς λαοὺς ἡ ἀπὸ τῶν νομίμων ἐξουσιῶν ἀπελπισία. Καὶ εἰς τὴν φρικώδη ταύτην ἀπελπισίαν ἐξωθεῖ τὸν φιλόνομον ἑλληνικὸν λαὸν τὸ ὑπὸ τῆς φιλαρχίας τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ ἐπινοηθὲν ἀνόσιον δόγμα, ὅτι τὰ πάντα δύναται νὰ πράττῃ εἷς μόνον ἄνθρωπος διὰ τῆς ἐν τῇ βουλῇ ἀριθμητικῆς ὑπεροχῆς, καὶ ὅτι οὐδὲν οὐδαμοῦ ὁ λαὸς δύναται νὰ εὕρῃ καταφύγιον κατὰ τῶν παρεκτροπῶν αὐτῶν. Παραδιάζεται τὸ πολίτευμα ἡμῶν διὰ νόμων ἀντισυνταγματικῶν, περισυλεῖται ἡ δημοσία περιουσία διὰ συμβάσεων ὑπόπτων, καταστρέφονται τὰ στρατιωτικὰ τοῦ ἔθνους πράγματα διὰ μέτρων ἀσυνέτων, καθιεροῦται ἡ σπατάλη τοῦ χρήματος τοῦ Κράτους καὶ δι' αὐτῆς ἐνασκεῖται ἡ τὰ πάντα διαφθείρασα ἐπάρατος συναλλαγὴ, ἐπιβάλλονται ἀσπλάγχνως ἐπὶ τοῦ λαοῦ φόροι καταστρεπτικοί, ὅλα ταῦτα θεωρεῖ καλῶς καὶ ἀμετακλήτως γενομένα τὸ ἄφρον ἐκεῖνο δόγμα. Ναί, εἶναι ἄφρον καὶ ἀπαίσιον τὸ δόγμα τοῦτο, διότι ὁδηγεῖ εὐθὺς πρὸς τὴν ἀναρχίαν. Ἐξουδετεροῦν τὸν κυριώτατον παράγοντα τῆς συνταγματικῆς μηχανῆς, τὴν συνταγματικὴν βασιλείαν, τίθησιν ἐν πάσῃ στιγμῇ ἀντιμετώπους λαὸν καὶ Κυβέρνησιν καὶ κυοφορεῖ τὴν μεταξὺ αὐτῶν σύγκρουσιν, ἥτις εἶνε ἡ ἐσχάτη ἐθνικὴ συμφορά. Ἂν τοιαύτη ἦτο ἡ οὐσία τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπινοηθῇ καθεστὼς ἀναρχικώτερον (εὖγε). Καὶ ἂς μὴ εἴπωμεν ἡμῖν οἱ τὴν *δεδηλωμένην* ἐπινοήσαντες καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀσυνειδήτως κερδοσκοποῦντες, ἂς μὴ εἴπωσί τι περὶ τῆς νομικῆς αὐτῶν εὐθύνης. Ἡ εὐθύνη ἡ νομικὴ εἶνε μηδὲν καὶ οὐδένα καλύπτει ἐν ᾗ ὥρᾳ ἀναγκασθῇ ὁ λαὸς νὰ δράσῃ αὐτός. Ἀντὶ τῆς νομικῆς ἀναζητεῖται τότε ἡ πραγματικὴ εὐθύνη, ἥτις περιλαμβάνει ἅπαντας. Ὁ νῦν πρωθυπουργὸς οὔτε ὅταν ἐξεσφενδόνιζε τὸ διαβόητον *τίς πταίει*, οὔτε ὅταν κατήγγελλεν ὡς προδοσίαν τὴν ἀπελευθέρωσιν 300 χιλιάδων ἀδελφῶν ἀνεζήτησε τὴν νομικὴν τῶν νομικῶν τῶν ὑπουργῶν εὐθύνην, ἀλλ' ἐξώθει τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἐπανάστασιν, ἀλλ' ἠπείλει τὸ δεύτερον τὴν περικοπὴν τῶν βασιλικῶν δικαιωμάτων. Τί παθὼν τώρα ὁ κ. Τρικούπης ἢ τί αὖθις μηχανευόμενος πράττει ὅλως τοὐναντίον; Δυστυχῶς ὅμως δὲν πράττει τοῦτο μόνον, ἀλλ' ἐν τῇ κρισίμῳ στιγμῇ, καθ' ἣν ὁ τόπος σύμπας καταρᾶται αὐτοῦ, ἐξαναγκάζει ἀσεβῶς τὴν βασιλείαν νὰ παρέχῃ ὑπογραφὰς καὶ διατάγματα, διακωμῳδοῦντα σεμνότατον τῆς πολιτείας θεσμόν, ἐνόσῳ δι' αὐτοῦ στεφανοῦται ἡ πολιτικὴ ἀρετή. Ἆρά γε ἐπιζητεῖ νὰ μετατρέψῃ ἐπ' ἄλλα σημεῖα τὴν πάγκοινον ἀγανάκτησιν, ἐμφανιζόμενος ὡς ἀπὸ μηχανῆς ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ταινίας τοῦ Μεγαλοτταύρου (εὖγε).

Εἶνε λυπηρὸν νὰ τίθηται οὕτω πάλιν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ τόπου τὸ ζήτημα τῆς καθεστώσης τάξεως καὶ νὰ διασείωνται αἱ ἐπὶ τὴν κανονικὴν τῶν θεσμῶν λειτουργίαν πεποιθήσεις τοῦ λαοῦ. Ἐὰν ἡ ἐκμηδένισις τῆς βουλῆς πρὸ τοῦ 1862 ὡδήγησεν εἰς τὴν ἐπανάστασιν, ἐὰν αἱ μέχρι τοῦ 1875 πλάναι ἠπείλησαν ν' ἀνατρέψωσιν ἐκ βάθρων τὴν πολιτείαν, τίς ὑπάρχει λόγος ὅπως μὴ φοβώμεθα σήμερον ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς φιλαρχίας χαλκευθεῖσα ἐξουδετέρωσις τῆς βασιλείας εἰς τὸ αὐτὸ θὰ καταλήξῃ σημεῖον; Ἀπαύστως λοιπὸν περὶ τοὺς θεσμοὺς ἡμῶν θὰ παλαίωμεν ἐν Ἑλλάδι, διαφθειρόμενοι ἐν τῇ διαρκείᾳ τῆς πάλης καὶ περὶ τὰ ὄντως ἐθνικὰ ἐντελῶς ἀπρακτοῦντες, καταλήγοντες δὲ τὸν πενηρὸν ἀγῶνα διὰ καταστροφῶν, ὅπως ἐπαναλάβωμεν αὐτὸν ὑπὸ ὅρους ἑκάστοτε χείρονας;

Καὶ οὗτος εἶνε ὁ κυριώτατος λόγος δι' ὃν ἡ Ἑλλὰς ἀντὶ νὰ μεγαλουργήσῃ, ὡς ἦν κεκλημένη, μαραίνεται καὶ φθίνει. Πολιτικὴν ἐθνικὴν, γενναίαν, πολιτικὴν ἀδιαλείπτου συνεχείας δὲν ἔχομεν καὶ ἐξαντλούμεθα εἰς κυβερνητικὰ πειράματα, ἅπερ θὰ ἀπεκάλουν παιδαριώδη, ἐὰν μὴ ἦσαν ὀλέθρια. Μία δὲ καὶ μόνη εἶνε ἡ ἐθνικὴ τῆς Ἑλλάδος πολιτικὴ, ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ προορισμοῦ αὐτῆς. Θὰ ἦτο μηδαμινὸν τὸ ἐλεύθερον τοῦτο βασίλειον ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ζῇ ἐν ἑαυτῷ καὶ δι' ἑαυτό. Ἡ ἐθνικὴ αὐτοῦ μεγαλειότης θὰ ἦτό τι κωμικόν. Ἑλλὰς ἀξία τοῦ ὀνόματος ἔθνους δὲν δύναται νὰ νοηθῇ, εἰμὴ ὡς παράγων τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἔποψιν. Πάντα τὰ παρ' ἡμῖν τελούμενα εἰς τοῦτον ἀποκλειστικῶς ἔπρεπε νὰ τείνωσι τὸν σκοπόν. Καὶ τὰ τῆς οἰκονομίας ἡμῶν, καὶ τὰ τῆς διοικήσεως καὶ τὰ τοῦ στρατοῦ καὶ τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τὰ τῆς ἐκκλησίας, τὰ πάντα ἐν ἡμῖν τὸν σκοπὸν ἐκεῖνον ὤφειλον νὰ ἐξυπηρετῶσι, διότι ἐν τῇ ἀδιαλείπτῳ ἐπιδιώξει τοῦ σκοποῦ τούτου ἔγκειται ἡ ἀληθὴς ἐσωτερικὴ πρόοδος, ἐν τῇ ἐπιτεύξει δὲ αὐτοῦ τὸ μεγαλεῖον τῆς πατρίδος (εὖγε! εὖγε!) Ἀντὶ τούτων τί πράττει ἡ παροῦσα κυβέρνησις; Χάριν τῆς φιλαρχίας αὐτῆς παραλύει τὴν διοίκησιν, πιέζει τὴν δικαιοσύνην, ταπεινοῖ τὴν ἐκκλησίαν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἀνωτάτης αὐτῆς ἀρχῆς καὶ καθιστᾷ τὰ τῆς παιδείας ἐλεει-

* Σ. Μ. Χ. Τῆς ὡραίας ἀγορεύσεως τοῦ κ. Ζηνοπούλου ἀπεκόψαμεν μόνον τὸ προοίμιον ἐλλείψει χώρου.

νὸν ὄργανον τῶν ἀναγκῶν τῆς φατρίας. Χάριν ψευδοῦς δημοκοπίας καταστρέφει τὸν στρατὸν τῆς πατρίδος διὰ τοῦ ἀκατανομάστου συστήματος τῆς μονοετοῦς θητείας, ἥτις ἐνῷ ἀπογυμνώνει τὸ ἔθνος τοῦ ἐρείσματος αὐτοῦ, καταναλίσκει ἀγόνως εἴκοσιν ἑκατομμύρια καὶ ἐπιβάλλει εἰς τὸν λαὸν μείζονα βάρη. Χάριν τῆς συναλλαγῆς καταστρέφει διὰ τῆς σπατάλης τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κράτους καὶ ἐξαντλεῖ δι' ἀδίκων καὶ βαρυτάτων φόρων τὴν οἰκονομικὴν τοῦ ἔθνους ἱκανότητα, καταστρέφει δὲ καὶ ταύτην τέλεον διατηροῦσα τὸν τόπον ὑπὸ τοὺς ὄνυχας τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας. Δὲν γνωρίζετε ἴσως ἐν ἀκριβείᾳ, οἷαν καταστροφὴν προξενεῖ τὸ τέρας τοῦτο. Θὰ ῥρίξτε δὲ ἀκούοντες ὅτι καταβροχθίζει κατ' ἔτος τεσσαράκοντα ἑκατομμύρια δραχμῶν. Χρῆμα καὶ στρατός, στρατὸς καὶ χρῆμα. Ἰδοὺ τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα τῆς δυνάμεως τῶν ἐθνῶν, ἡ δὲ Κυβέρνησις τῆς σήμερον καταλύουσα τὸν στρατὸν ἡμῶν καὶ ῥιπτουσα εἰς τὴν χρεωκοπίαν καὶ τὸ κράτος καὶ τὴν κοινωνίαν, τολμᾷ ἔτι καὶ λέγει ὅτι παρασκευάζει τὸ ἔθνος.

Αὕτη εἶνε ἡ λυπηρά, ἀλλὰ δυστυχῶς πιστοτάτη εἰκὼν τῆς καταστάσεως τοῦ ἔθνους. Ἐὰν δὲ πάντοτε καὶ πανταχοῦ τοιαύτη κατάστασις εἶνε δεινή, σήμερον εἶνε διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνισμὸν ὀλεθρία. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παραταθῇ ἡ κατάστασις αὕτη ἄνευ σοβαρῶν καὶ βεβαίων κινδύνων. Ἡ παντοδαπὴ ἀτασθαλία τῆς κυβερνήσεως ὑπερῆρε πάντα ὅρον καὶ ἔρριψεν ἤδη εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ἀπελπισίας σημεῖον, εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ ἀφαίρεσιν τοῦ ἄρτου αὐτῶν. Γνωρίζω τὴν εἰς τὴν τάξιν ἀφοσίωσιν ὑμῶν. Καὶ ἐγὼ ὅρον ὑπάρξεως τοῦ ἔθνους πρώτιστον θεωρῶ τῆς τάξεως τὸ ἀκλόνητον. Ὑπὲρ τῆς τάξεως προμαχοῦντες ὀφείλομεν ν' ἀνακηρύξωμεν παρρησίᾳ τὴν ἀλήθειαν, ἐνόσῳ εἰσέτι ὑπάρχει καιρὸς, ἵνα οἱ τυφλώττοντες ἀνοίξωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἵνα οἱ πλανώμενοι ἀπαλλαγῶσι τῆς πλάνης, ἵνα οἱ ἐν γνώσει κερδοσκοποῦντες ἐννοήσωσι τί ἀναμένει τοὺς τὴν πατρίδα ἐκ φιλαρχίας προδίδοντας. Εἶνε πλέον καιρὸς καὶ ἐπείγων μάλιστα ν' ἀνανήψωμεν, εἶνε καιρὸς νὰ ἐξέλθωμεν τῆς ἐπικινδύνου ὁδοῦ ἐφ' ἧς ἀκατασχέτως βαίνομεν. Πρωτίστη, μόνη, κατ' ἐμὲ, καὶ ἀναπόδραστος ἀνάγκη εἶνε τὸ νὰ ἐννοήσωμεν ἅπαντες καὶ ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι ὅτι ἐξετροχιάσθη τὸ ἅρμα τῆς Πολιτείας καὶ ὅτι οὐδαμοῦ ἄλλοθι εὑρηται σωτηρία εἰμὴ εἰς τὴν ἐπάνοδον ἐν τῇ κανονικῇ αὐτοῦ τροχιᾷ. Πρέπει ἅπαντες ν' ἀνακτήσωμεν τὸ θάρρος τῶν νομίμων δικαιωμάτων μας καὶ τὴν συναίσθησιν τῶν καθηκόντων ἡμῶν. Μόνον οὕτω θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἴδωμεν ἀναγεννωμένην καὶ ἀκμάζουσαν τὴν μεταξὺ λαοῦ καὶ ἐξουσίας ἐμπιστοσύνην, ἧς ἄνευ οὐδὲν μέγα τελεῖται. Μόνον οὕτω θὰ παγιώσωμεν τὴν τάξιν, θὰ ἐγκαινίσωμεν τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν πολιτικὴν, θ' ἀναπτύξωμεν τὸ φρόνημα τοῦ ἔθνους καὶ θὰ καταθέσωμεν τὰ θεμέλια τῆς εὐημερίας τοῦ τόπου καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς πατρίδος. Τότε, ἀλλὰ τότε μόνον θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιτύχωμεν νομίμως, εἰρηνικῶς, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἀσφαλῶς, ὅλας ἐκείνας τὰς μεταρρυθμίσεις αἵτινες ἐν ταῖς κοναῖς πεποιθήσεσιν ἀνεγράφησαν ἤδη ὡς ἀπολύτως ἀναγκαῖαι πρὸς ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῶν ἡμετέρων θεσμῶν. Ὀφείλομεν πρὸ πάντων νὰ νοήσωμεν εἰς τὴν προσήκουσαν περιωπὴν καὶ βουλὴν καὶ κυβέρνησιν. Δοῦλοι σήμερον τῶν φίλων ὑπουργῶν οἱ βουλευταὶ, ἐσμὲν δεσπόται ἀνεύθυνοι τῆς Κυβερνήσεως τῆς χώρας, δοῦλοι τῶν φίλων βουλευτῶν οἱ ὑπουργοὶ εἰσὶ δεσπόται ἀνέλεγκτοι τῆς βουλῆς τοῦ ἔθνους. Οὕτω δὲ ἀντὶ Κυβερνήσεως ἀδιαλείπτως ἐλεγχομένης ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων σας καὶ βουλῆς εὐσυνειδήτως ἐλεγχούσης, ἔχομεν κερδοσκοπικὴν ἑταιρίαν παντοδαπῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς τε νομοθεσίας καὶ τῆς διοικήσεως. Μέγας τῆς Γαλλίας πολίτης, ὁ προσφιλὴς τῇ Ἑλλάδι Γαμβέττας, τὴν σωτηρίαν τῆς μεγάλης ἐκείνης δημοκρατίας ἐπεζήτησε ἐν τῇ μεταρρυθμίσει τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ἐπὶ βάσεων τὴν ἀνόψωσιν τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος; ἐγγυημένων, καὶ ὑπὲρ ταύτης μαχόμενος ἔπεσεν ὁ ἐν φιλοπατρίᾳ καὶ πολιτικῇ περιουσίᾳ γίγας ἐκεῖνος. Ἂς ἐπωφεληθῶμεν τοῦ διδακτικοῦ τούτου καὶ μεγάλου παραδείγματος, ὅπως ἐπιδοθῶμεν ἐρρωμένως εἰς τὸ ἔργον. Καὶ ὁ ἡμέτερος ἐκλογικὸς νόμος δεῖται μεταρρυθμίσεως εὐρείας ὅπως τὰ ἐπιδῥῶντα ἐπὶ τῶν βουλευτῶν τοπικὰ συμφέροντα ὦσιν ἐγγύτερα πρὸς τὰ γενικὰ τοῦ Κράτους συμφέροντα. Ἀλλ' ὅ,τι κατεπειγόντως ὀφείλομεν νὰ ἐπιζητήσωμεν, εἶνε τὸ νὰ ἄρωμεν τὴν παντὸς τοῦ κακοῦ γενέτειραν ἀντίθεσιν τῶν ἐλευθέρων ἡμῶν θεσμῶν πρὸς τὸν ἀνελεύθερον διοικητικὸν ἡμῶν ὀργανισμόν· ἐν ᾗ ἐποχῇ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἀπέδειξεν ὅτι ἡ ἀτομικὴ πρωτοβουλία διέπραξε θαύματα προόδου καὶ ἀναπτύξεως, εἶνε ἀναχρονισμὸς γελοῖος νὰ νομίζωμεν ὅτι αἱ κοινότητες, οἱ δῆμοι, αἱ ἐπαρχίαι εἰσὶν ἀνάξιαι συνετῆς αὐτοδιοικήσεως. Πρέπει μίαν ὥραν ἀρχήτερα νὰ λύσωμεν τὰ δεσμά τὰ ὁποῖα δὲν δεσμεύουσι μόνον τὸν τόπον, παρακωλύοντα τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐξασθενίζουσι καὶ ταπεινοῦσι τὴν κυβέρνησιν, οὖσαν ἤδη οὐδὲν ἄλλο ἢ τυφλὸν ὄργανον τῶν μικρῶν τοπικῶν καὶ ἀτομικῶν συμφερόντων. Πρέπει νὰ σώσωμεν τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν ἀπὸ τῆς ἀδιακόπου ἐπιδρομῆς τῆς ἀνικανότητος, τῆς ἀμαθείας, τῆς ἀνηθικότητος, οὐχὶ ἐξασφαλίζοντες τὴν ἐκ τῶν δημοσίων θέσεων ἀπόλυσιν καὶ δεσμεύοντες τὰς χεῖρας τῆς ὑπευθύνου ἐξουσίας ἀπέναντι τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς, ἀλλὰ κλείοντες τὴν ἤδη ἀναπεπταμένην θύραν τῆς εἰς τὰ δημόσια ἀξιώματα εἰσβολῆς. Πρέπει ν' ἀνορθώσωμεν τὴν δικαιοσύνην, περὶ ἧς ἀπαίσια ἀκούσματα περιῆλθον ἐσχάτως εἰς τὰ ὦτά σας καὶ κατέθλιψαν βεβαίως τὴν φιλοπάτριδα καρδίαν σας. Ἐν γένει πρέπει νὰ ἐξαλείψωμεν ἀπὸ τῆς νομοθεσίας ἡμῶν πᾶν ὅ,τι ἐπιπροσθεῖ εἰς τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν νομίμων τοῦ Κράτους ἐξουσιῶν, ἀναγράψωμεν δὲ ἐν αὐτῇ πᾶν ὅ,τι ἐξασφαλίζει τὴν τελεσιουργὸν αὐτῶν ἐνάσκησιν.

Ὁμιλῶν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ τοῦ Ἀγρινίου, νομίμως συνηθροισμένου, ἐννοῶ ὅτι πρὸς ἅπαντα τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ὁμιλῶ. Ὅ,τι εἶπον ὑμῖν τὸ φρονῶ εἰλικρινῶς καὶ εὐσυνειδήτως. Δὲν διατυπόνω ἐντεῦθεν ἴδιον πολιτικὸν πρόγραμμα· πέποιθα ὅμως ὅτι τοιοῦτον πρέπει νὰ ἦνε τὸ πολιτικὸν πρόγραμμα πάσης σπουδαίας, φιλοπάτριδος καὶ ἐθνικῆς κυβερνήσεως (Μάλιστα, Μάλιστα). Εἰς ὑμᾶς δὲ ἀπόκειται νὰ ἐπιβάλλετε αὐτὸ εἰς ἅπαντας, καὶ ἡ παροῦσα στιγμὴ εἶνε προσφορωτάτη ὅπως τὸ πράξητε. Καλεῖσθε ἤδη νομίμως πρὸ τῶν ἐκλογικῶν καλπῶν. Γινώσκω καλῶς ὅτι ἐπὶ τῶν δημοτικῶν πραγμάτων ἐπιδρῶσι κυρίως τὰ τοπικὰ συμφέροντα. Ἀλλ' ἠξεύρω συγχρόνως, ὅτι λαὸς φιλελεύθερος καὶ φιλόπατρις, οἷος ὁ ἑλληνικὸς λαός, εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐνώπιον τῶν γενικῶν τῆς πατρίδος συμφερόντων τὰ τοπικὰ συμφέροντα καὶ αἱ ἀτομικαὶ σχέσεις πρέπει νὰ ὑποχωρήσωσιν. Ἀντέταξαν ὑμῖν τὴν ψευδῆ δύναμιν τῆς ἀριθμητικῆς πλειονοψηφίας τῆς βουλῆς, ὅταν διεμαρτύρεσθε κατὰ τῆς ἀπλαγχνίας μεθ' ἧς ἀπεφάσισαν νὰ ἐκμυζήσωσι καὶ τὴν τελευταίαν οἰκονομικὴν ἱκμάδα τοῦ ἔθνους. Ὠνόμασα δὲ μόνον ψευδῆ τὴν δύναμιν τῆς ἀριθμητικῆς ἐκείνης ὑπεροχῆς, διότι ἐντρέπομαι ὡς Ἕλλην νὰ χαρακτηρίσω αὐτὴν ἐκ τῶν μέσων, δι' ὧν κατηρτίσθη καὶ συντηρεῖται (εὖγε, εὖγε). Ἀντιτάξατε εἰς αὐτὴν τὴν καθαρὰν, τὴν ἁγνὴν πλειονοψηφίαν τοῦ λαοῦ, ὅπως ὑπὸ τὴν ἀπροσμάχητον ταύτην ἰσχὺν καταρρίψητε τὸ σαθρὸν ἤδη οἰκοδόμημα τῆς κυβερνήσεως ἐστερημένης ἀπὸ πολλοῦ τοῦ μόνου ἐρείσματος πάσης κυβερνήσεως, τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ ἔθνους. Ἐνισχύσατε οὕτω τοὺς δυναμένους καὶ ὀφείλοντας νὰ προλάβωσι τὸ προχωροῦν κακὸν καὶ ἐνθαρρύνατε τοὺς πρὸς ἀποσόβησιν εἰλικρινῶς ἀγωνιζομένους. Τοιαύτη ψῆφος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τὰς προσεχεῖς δημοτικὰς ἐκλογὰς θὰ καθιερώσῃ τὸ ὑφ' ἡμῶν ἐπιδοκιμασθὲν ἤδη ἐθνικὸν πρόγραμμα. Ὑπὸ τὴν σημαίαν τοιούτου προγράμματος ὑπόσχομαι πρὸς ὑμᾶς ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ καὶ ἐπιβλητικῇ στιγμῇ νὰ ταχθῶ στρατιώτης ἁπλοῦς, ἔσχατος ἐν ἀριθμῷ, ἀλλ' ἔχων ἀείποτε τὴν φιλοτιμίαν νὰ ἦμαι μεταξὺ τῶν προμάχων ἐν τῇ τάξει, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τοιαύτη θὰ ἦνε ἡ ἔκβασις αοῦ προσεχοῦς ἐκλογικοῦ ἀγῶνος καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα, χαιρετῶ ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ Ἀγρίνιοι, ἀναφωνῶν τὸ ἀκαλῶς σᾶς εὕρον» (Εὖγε! εὖγε! πανταχόθεν, παρατεταμέναι καὶ ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς ἀντιπολιτεύσεως).

ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ ΣΑΛΟΣ ΑΙΓΙΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Αἴγιον, 11 Ἰουνίου

Τὰ τῶν δημοτικῶν συνδυασμῶν ὅλως ἠλλοιώθησαν, διότι ὁ χαρακτὴρ τῶν ἀνθρώπων τοῦ τόπου μας εἶναι ῥευστὸς, ἔτι ἀκατασκεύαστος. Ἄρρηκτος ἅλυσις — ἡ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος — πρὸ πολλῶν ἐτῶν στενῶς ἔσφιγγε πρὸς ἀλλήλους τοὺς πλουσίους, πρὸς πλουτισμὸν ἀγωνιζομένους. Ὅμως ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐχαλάσθησαν οἱ δεσμοὶ ἐκεῖνοι οἱ ἀδελφοποιήσαντες, διὰ τοῦ χρόνου, τοὺς δεσμίους αὐτῶν καὶ γεννήσαντες τόσα γλυκέα ὄνειρα εἰς τὰς ἀναιδεύτους ψυχὰς ἐκείνων, δι' οὓς παρῆλθε πλέον ἡ ἐπιθυμία τοῦ πλούτου, διὰ τὸ πλῆθος αὐτοῦ. Ἔττησαν ἤδη τὰ σεράγιά των καὶ ἀπὸ τούτων βλέπουσι τὸν πολίτην περιβεβλημένον ἀλλόκοτόν τινα περιουσίαν, ἣν μέχρι τοῦδε δὲν ἐπεθύμησαν· οὐχὶ περιουσίαν ἀργυρίου καὶ σταφιδοκάρπου, ἀλλὰ περιουσίαν δικαιώματος—τοῦ τῆς ψήφου—καὶ εἰς ταύτην ἀτενίζουσιν ἤδη ἀπλήστως. Εἶναι ὅμως περιουσία ἰδανικὴ αὕτη καὶ δὲν κλέπτεται μὲ τὴν λίτραν· δὲν εἶναι περιουσία ἐναποτιθεμένη ἐν τῷ βαλαντίῳ, ἀλλ' ἐν τῇ συνειδήσει· δὲν εἶναι περιουσία καταστρωννυμένη ἐν τοῖς συμβολαίοις, καὶ τοῦτο γεννᾷ θλῖψιν εἰς τὰς τοκογλύφους αὐτῶν ψυχάς.

Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ μερὶς ἐκείνη τὴν ὁποίαν συνδέουσι τόσαι γλυκεῖαι καὶ τρυφεραὶ ἀναμνήσεις: Μονὴ Πεπελενίτζας, κτήματα μοναστηριακὰ, συνεταιρισμὸς καὶ ἀπογύμνωσις τῆς ἐπαρχίας κατὰ τὰ ἐφεδρικὰ καὶ χίλια δύο ἄλλα, διασπασθεῖσα ἤδη καὶ ἀπολέσασα τὴν παντοδυναμίαν της, φροντίζει μὲ ὅλα τὰ τερτίπια της νὰ φέρῃ σχίσματα εἰς τοὺς ἀντιπάλους της καὶ οὕτω νικηφόρως ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν.

Ἐκ τῆς μερίδος τοῦ κ. Μεσσηνέζη βουλευτοῦ ἀπεσπάσθη ὁ νῦν δήμαρχος Φαραζουλῆς, ἀνακηρυχθεὶς ὡς ὑποψήφιος καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν ἐκλογὴν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συνετάραξε τὴν μερίδα ταύτην, ὁ δὲ τῆς ἀντιθέτου μερίδος ὑποψήφιος Δήμαρχος κ. Διομήδης Πολυχρονιάδης, δὲν προτίθεται ὡς φαίνεται, νὰ ἐμμείνῃ ἐν τῇ ὑποψηφιότητι.

Ἀνεξάρτητος

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΠΥΡΓΟΥ.

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πύργος, 12 *Ἰουνίου.*

Ὅτι ἡ ἐκλογικὴ πάλη ἐν τῷ δήμῳ Λετρίνων διεξαχθήσεται πεισματωδῶς, τοῦτο πλέον ἀναμφισβήτητον. Ἀμφότερα τὰ κόμματα, τοῦ τε Κρεστενίτου καὶ Αὐγερινοῦ ἐργάζονται, ὡς προέγραφον, πυρετωδῶς, καὶ φοβοῦμαι μὴ ἐν τῇ ἐξάψει τῶν πνευμάτων προβῶσιν εἰς ἀπότολμα ἐπιχειρήματα. Τὴν κρίσιν ταύτην εὐλόγως πᾶς τις ἐκφέρει, ὡς ἐκ τῆς λαβούσης χώραν πρὸ ἡμερῶν διαδηλώσεως ἐκ μέρους ἀμφοτέρων τῶν κομμάτων ὑπὲρ τοῦ ὑποψηφίου αὐτῶν, καὶ ἥτις διαδήλωσις μικροῦ δεῖν αἱματηρὰ ἀπέβαινεν, ἂν μὴ ἡ φρόνησις δὲν παρεκώλυε τὰς τοιαύτας ἀποτροπαίους διαθέσεις. Τὸ ἀληθὲς, ὅτι καὶ ὁ Αὐγερινὸς καὶ ὁ Κρεστενίτης συνέστησαν τὴν ἡσυχίαν καὶ τάξιν καὶ τὴν σώφρονα τῶν αἰσθημάτων τοῦ λαοῦ ἐκδήλωσιν. Ἀλλ' αἱ τοιαῦται νουθεσίαι δὲν εὑρίσκουσι συνήθως ἠχὼ εἰς ὁμοίας περιστάσεις, καὶ, ὡς γνώσκομεν ἐκ τοῦ παρελθόντος, ἐκ μικρῶν διαπληκτισμῶν δυστυχήματα γεννῶνται, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ πεοληφθῶσιν. Ὁ λαὸς πρέπει οἴκοθεν νὰ κατανοήσῃ, ὅτι τοιαῦται θυσίαι εἶναι μωραὶ, ὅταν δὲν προκηται νὰ παλαίσῃ ὑπὲρ ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν. Πρέπει νὰ κατανοήσῃ, ὅτι ἐκεῖνοι ὑπὲρ ὧν σήμερον προσφέρεται ὁλοκαύτωμα, οὐδόλως ἀπίθανον ἐξ ἐχθρῶν αὔριον νὰ γίνωσι φίλοι, ὡς τοῦτο πολλάκις ἐγένετο. Διὰ τοῦτο δὲ τὰ διαβήματα αὐτοῦ δέον νὰ ὦσι μεμετρημένα, καὶ νὰ μὴ ἐκτίθηται ἐν τῇ πολιτικῇ παλαίστρᾳ τόσῳ ἀπερισκέπτως, διότι οὐδὲν αὐτὸς ὠφελεῖται ἐκ παραφόρων ὁρμῶν καὶ ἀφρόνων ἀφοσιώσεων πρὸς τὸν ἕνα ἢ πρὸς τὸν ἄλλον. Ὁ δῆμος τῶν Λετρίων ἀνεπτύχθη ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτοῦ διακαῶς ἐπιθυμοῦσι τὴν ἡσυχίαν, καλὴν δημοτικὴν διοίκησιν, συγκοινωνίαν, καθαριότητα, διαφύλαξιν τῆς ἰδιοκτησίας ἐκ τῶν ποιμνίων, καὶ ἐχέγγυα σώφρονος διαχειρίσεως τοῦ δημοτικοῦ πλούτου, μὴ διασπαθιζομένου εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, καὶ εἰς τοῦτο πρέπει νὰ ἀγωνίζωνται, ὅπως ἐπικρατήσωσι τοιαῦται σκέψεις παρὰ τοῖς πολιτευομένοις, ἀφ' οὗ μέχρι σήμερον τὴν ἐπιπολαιότητα κατεῖδον ἐν τῇ δημοτικῇ διαχειρίσει. Ἡ πόλις ἰδίως τοῦ Πύργου πρέπει ὡριμώτερον νὰ σκεφθῇ ἐπὶ τοῖς ἀνωτέρω, καὶ νὰ μὴ ἐπαναπαύηται, εἰς ἐλπίδας ματαιωθείσας, καὶ εἰς ὑποσχέσεις μὴ πραγματοποιηθείσας, ἀλλὰ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν βελτίωσιν καὶ τὴν θεραπείαν τῶν κακῶς ἐχόντων ἀλλαχοῦ. Διὰ μιᾶς ἐκφραστικῆς ἐκλογῆς δύναται νὰ προλάβῃ ἐπακόλουθα δεινά, καὶ νὰ γνωρίσῃ καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐπιζητοῦντος τὴν δημοτικὴν ἐξουσίαν, ἀφ' οὗ καὶ ἕτερος δὲν παρουσιάζεται, ἥτις ἐὰν δὲν ὑπηρετήσῃ συνετῶς τὰ συμφέροντα τοῦ δήμου, ἀνάγκη νὰ ἐξοβελισθῇ, ὅπως εὑρεθῇ τὸ κατάλληλον διὰ τὸν τόπον πρόσωπον μετὰ ταῦτα. Ὑπὸ τοιαύτην σκέψιν ὑποδεικνύομεν τὴν μεταβολὴν τῶν καθεστώτων, καὶ οὐχὶ ἐκ κομματικῶν λόγων. Ὑποστηρίζομεν δὲ οἱονδήποτε ἀξιοῦντα τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῇ πεποιθήσει, ὅτι ὁ δῆμος διὰ καλῆς καὶ πατρικῆς διοικήσεως θὰ καταστῇ ἄξιος τῆς ἀνθηρᾶς καταστάσεώς του· διότι δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ φαιζώμεθα ἐπὶ προσδῷ, ἐν ᾧ πέριξ ἡμῶν αἱ ἀναθυμιάσεις τῶν ἀκαθαρσιῶν δίδουσι τροφὴν εἰς τὰς ἐπιδημίας, καὶ οἱ δρόμοι ἡμῶν καθίστανται τέναγος ἀδιάβατον, καὶ σὺν τούτοις νὰ μὴ ὑπάρχῃ ὁδός τις ἐν τῇ πόλει ἀξία προσοχῆς εἰς τὸν ἐπισκέπτην, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖναι, αἵτινες ἄγουσιν εἰς τὰ ὑψηλὰ ἀνάκτορα. Θέλομεν ὕδωρ, πλατεῖαν, δενδροφυτείας, ἀγορὰν καὶ διοίκησιν ἀγαθήν. Ἔχομεν εἰσοδήματα· δάνεια λαμβάνομεν. Διατί νὰ μὴ ἔχωμεν πόλιν, ἀλλὰ

κοπρῶνα; Μὲ ταῦτα δὲν κατηγορῶ τὴν δημοτικὴν ἀρχήν. Ἀπεναντίας δύναταί τις ἀφατριάστως νὰ εἴπῃ, ὅτι πολλὰ εἰργάσατο κατὰ τὸ μακρυνὸν διάστημα τῆς διοικήσεώς της. Ἀλλὰ τὰ ἔργα ταῦτα, ἐξ ἀπειρίας δημιουργηθέντα, δὲν εὐηργέτησαν, ὡς ἔδει ἡμᾶς. Εἰργάσθη περὶ πολλά, ἀλλ' ἡ ἱκανότης αὐτῆς δὲν ἐπήρκεσεν εἰς ἀνώτερα ἔργα, ἅτινα ἡ ἐποχὴ ὑποδεικνύει καὶ ὁ τόπος ἔχει ἀνάγκην. Ἡ θέλησις ὑπῆρχεν, ἀλλὰ καὶ ἡ θέλησις αὐτῆς ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν πρόοδον ἡμῶν· καὶ ἀφ' οὗ αὕτη δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς ἀξιώσεις ἡμῶν, πρέπει ἀλλαχοῦ νὰ ἐπιζητηθῇ ἡ τῆς ἀθλιότητος θεραπεία. Τὸ νὰ τυρλώττῃ τις ἀπέναντι τῶν πραγμάτων καὶ νὰ ὑποστηρίζῃ πολιτείαν καταπεσοῦσαν παρὰ τῇ κοινῇ γνώμῃ εἶν' ἁμάρτημα ἀσύγγνωστον. Πρέπει διὰ μιᾶς ἀλλαγῆς προσώπου νὰ δοκιμάσωμεν τὴν τύχην μας. Σεῖς παραπονεῖσθε, κατὰ τοῦ Σούτσου, τοσαῦτα ἔργα εἰς *μίαν μόνον τετραετίαν* διαπεραιώσαντος, οἱ Πατρεῖς ἐπίσης κατὰ τοῦ Ρούρου, ἀλλ' ἡμεῖς τί να εἴπωμεν περὶ δημοτικῆς διοικήσεως *εἰκοσαετίαν* ὅλην ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως βασιλεύουσαν καὶ μὴ ἀνταποκριθεῖσαν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς καὶ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν τοῦ τόπου πρόοδον, ἀλλ' ἐξαντλουμένην εἰς μικρὰς καὶ ταπεινὰς σκέψεις.

Ἤλεῖος.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 11)23 Ἰουνίου 1883.

Καὶ πάλιν ἑορταὶ βασιλικαί· ἡ σύγχρονος ἱστορία τῆς Ἰταλίας δύναται νὰ γραφῇ, ὑπό τινα ἔποψιν, ὡς μυθιστόρημα à la Dumas, μὲ τὸν τίτλον: *Ἡ Αὐλὴ διασκεδάζει*: τὸ σημερινὸν κεφάλαιον θὰ ἐπιγράφεται «Αἱ δύο βασίλισσαι», ἃς ξενίζει ἡ Νεάπολις ἐν φωτοχυσίαις καὶ χοροῖς καὶ ἐκδρομαῖς καὶ παρατάξεσι. Μεθαύριον, ἐν Καστελλαμμάρε, ἡ καθελκυσις τοῦ Savoia, πολεμικῆς ἀτμοκινητολίας, ἥτις ἔσται ἐν καιρῷ εἰρήνης, καὶ τὸ θαλαμηγὸν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας· ἀνάδοχος εἶναι ἡ βασίλισσα τῆς Πορτογαλλίας.

Ἐν τῇ Βουλῇ ἐπίκειται ἡ συζήτησις τοῦ σιδηροδρομικοῦ ζητήματος — ἡ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἐξαγορὰ αὐτῶν.— Ἐν τούτοις προχθὲς ἔλαβε χώραν ἡ διὰ κληρώσεως ἀφαίρεσις τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος ἀπὸ 20 βουλευτὰς ὑπαλλήλους τῆς Κυβερνήσεως, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τὸν μὴ ἐπιτρέποντα τὴν παρουσίαν πλέον ἢ τεσσαράκοντα τοιούτων ἐν τῷ βουλευτηρίῳ. Μεταξὺ τῶν *ἀποβληθέντων* καταλέγονται καὶ τινες διακεκριμέναι ἐπισημότητες, ὧν ἡ ἔλλειψις γενήσεται ἐπαισθητὴ ἐν τῇ Βουλῇ, καὶ τοῦτο προὐξένησε δυσάρεστον ἐντύπωσιν.

Ἐν Γενούῃ ὁ Ἀστυνόμος προέβη εἰς πρᾶξιν τολμηράν, ἥτις ἀπέσπασεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν ἔπαινον καὶ τὰς ἐπιδοκιμασίας ὅλου τοῦ Ἰταλικοῦ κοινοῦ. Συνέλαβε καὶ ἐφυλάκισεν ἐξ ἢ ἑπτὰ ἀπὸ τοὺς ἀκατονομάστους ἐκείνους λιβελλογράφους, τοὺς μεταχειριζομένους τὴν *ἐφημερίδα* ὡς τὸ ἀτιμώτερον μέσον λῃστείας καὶ δολοφονίας· ἡ πληγὴ αὕτη ἀπό τινος ἐμάστιζεν ἀνυποφόρως τὴν Γενούην καὶ ἤρκεσεν ἐν μιᾷ μόνῃ ἡμέρᾳ τὸ θάρρος ἑνὸς ἀνθρώπου ὅπως ἀποτελεσματικῶς ἐπιδράσῃ ἐπ' αὐτῆς· λέγεται ὅτι *πάντες* οἱ ἐν Γενούῃ δικηγόροι ἀρνοῦνται τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἀχρείων αὐτῶν θηρίων.

Παρατηρεῖται κατ' αὐτὰς ἐν Ἰταλίᾳ πολλαπλασιασμὸς τῶν αὐτοχειριῶν· εἶναι δὲ βεβαιωμένη ἡ παρατήρησις ὅτι αὗται ἐπιτείνονται κατ' ἀναλογίαν τοῦ αὔξοντος καύσωνος.

Τὸ φιλολογικὸν γεγονὸς τῆς ἡμέρας εἶναι τὸ νέον μυθιστόρημα τῆς Ἑλληνοϊταλίδος Δος Ματίλδης Σεράου «Φαντασία». Ὁλόκληρος ἡ κριτικὴ τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας ἀσχολεῖται μετ' αὐτοῦ βεβαιοῦσα τὸ ἔργον ὡς ἓν τῶν καλλίστων καὶ δυνατωτέρων μυθιστορημάτων ὅσα ἐγράφησαν ἀπό τινος ἐν Ἰταλίᾳ· ἐπ' αὐτοῦ θὰ ἐπανέλθω ἀκόμη προσεχῶς.

Α. Γ. Η.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Χθὲς τὴν 8 ὥραν τῆς ἑσπέρας ὁ γέρων Μιχ. Παλούκης ἕνεκα προηγουμένων ἀφορμῶν ἐπετέθη ἐξαίφνης ἔξωθεν τοῦ παντοπωλείου Χ. Πασχάλη κατὰ τὴν ὁδὸν Παρθεναγωγείου, κατὰ τοῦ ἀμερίμνως ἱσταμένου μετὰ τοῦ φίλου του νεαροῦ Ἀντωνίου Πετσάλη μαθητοῦ, καὶ ἐτραυμάτισεν αὐτὸν ἐλαφρῶς κατὰ τὴν κεφαλὴν· ὁ αὐτουργὸς καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ Ε'. τμήματος, δὲν συνελήφθη εἰσέτι.

— Συνελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος τοῦ Γ'. τμήματος καὶ στρατιωτικῆς περιπόλου, τὴν 11 μ. μ. ὁ Γεώργιος Καραγιαννόπουλος, ὅστις μετέβη εἰς τὸ Ζυθοπωλεῖον τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς Ζυθοπωλείου τοῦ Σπυρ. Κράνια, καὶ ἔθραυσε διάφορα σκεύη.

— Τὴν παρελθοῦσαν νύκταν τὴν 1 περίπου μετὰ τὸ μεσονύκτιον τέσσαρες ἅμαξαι πλήρεις ἐπιβατῶν ἐν εὐθυμίᾳ διατελούντων μετὰ μουσικῶν ὀργάνων ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς οἰκίας ὑποψηφίου τινος, ἐν τοιαύτῃ δὲ παρατάξει διῆλθε διὰ διαφόρων πλατειῶν καὶ ὁδῶν τῆς πόλεως θορυβήσαντες καὶ πυροβολήσαντες πολλάκις, τὴν δὲ 3 ὥραν μ. μ. διῆλθον διὰ τῆς πλατείας τῶν Ἡρώων (ἢ Ψυρρῆ), ἔνθα συνηντήθησαν μετ' ἄλλης ὁμάδος ἀντιρρονούντων καὶ εὐθυμούντων ἔξωθεν ἑνὸς καφενείου ἑτοίμων νὰ συμπλακῶσι μεταξύ των. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας μετὰ τοῦ Δημοσίου Κατηγόρου καὶ τοῦ Βοηθοῦ τοῦ Γ. τμήματος σταματήσαντες τὰς ἁμάξας, ὑπεχρέωσαν τοὺς ἐπ' αὐτῶν ἐπιβαίνοντας νὰ καταβῶσιν, κρατήσαντες τοὺς ἁμαξηλάτας καί τινας τῶν θορυβούντων, διαλύσαντες πάντας τοὺς λοιπούς.

— Συνελήφθησαν τὴν 3ην π. μ. ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ βοηθοῦ τοῦ δημοσίου Κατηγόρου σφάζοντες ἐντὸς τοῦ καταστήματός των οἱ κρεοπῶλαι Σταῦρος Παναγιώτου καὶ Κωνστ. Λήγκας, ἐν μέσῳ πολλῶν αἱμάτων ἐργαζόμενοι καὶ πολλῶν σφαγίων ἑτοίμων πρὸς σφαγήν, καὶ ἐκρατήθησαν εἰς τὸ Γ'. Τμῆμα.

— Χθὲς τὴν 9ην ὥραν μ. μ. συνελήφθη ἐν Πειραιεῖ ὑπὸ τοῦ ἀστ. Κλητῆρος Δ. Γερμανοῦ μετὰ ζήλου καὶ δραστηριότητος ἐργασθέντος περὶ τούτου, ὁ διαβόητος κλέπτης γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀριστ. Σαράφογλου, νῦν δὲ αὐτονομαζόμενος Κωνστ. Δημητρίου ἢ Δέρκας ἐκ Χίου, αὐτουργὸς 30—40 περίπου κλοπῶν, ὅστις πρὸ 40 περίπου ἡμερῶν καὶ εἶχε συλληφθῇ καὶ δραπετεύσει ἐκ τοῦ κρατητηρίου τοῦ ΤΣ'. Τμ. Ὁ ὑπαστυνόμος Πειραιῶς ἔχων ὑποψίας ὅτι αὐτὸς ἐξετέλεσε καὶ ἄλλας κλοπὰς ἐκεῖ, κρατεῖ αὐτὸν καλῶς ἠσφαλισμένον. Προσεχῶς θέλουσι σημειωθῇ ἐπακριβῶς αἱ διάφοροι καὶ πολλαὶ κλοπαὶ ὧν αὐτουργὸς εἶναι.

79 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 79

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. φύλ. 504)

Καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ στοιχίσωσι κάμποσα χρήματα. Θὰ σᾶς κάμω μίαν μικρὰν σημείωσιν. Πόσα χρήματα ἔχετε ἐπάνω σας;

— Εἴκοσι περίπου χιλιάδας φράγκων.

— Αἴ, αὐτὰ εἶνε ὀλίγα, ἀλλ' ἀδιάφορον, ὁότε τα, ἂς ἦνε καὶ τόσα, διότι ἐννοεῖτε ὅτι οἱ ἄνθρωποί μου ἐργάζονται προπληρωνόμενοι. Πάντοτε ζητοῦν προπληρωμάς, καὶ τὰ εἴκοσι χιλιάδες φράγκα σας μόλις θὰ καλύψουν τὰ πρῶτα ἔξοδα.

Ὁ βαρόνος ἐξήγαγε τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ εἴκοσι χιλιόφραγκα γραμμάτια κατέθηκεν ἐνώπιον τοῦ Βλαιρῶ, οὗ τὰ βλέμματα ἔλαμψαν, ἔλαβε δ' οὗτος τὰ γραμμάτια ταῦτα, τὰ ἐψηλάφησε, τὰ ἠρίθμησε καὶ τὰ ἔθηκεν ἐντὸς συρταρίου τοῦ γραφείου του.

Ὁ κ. Δεσιμαΐζ ἀνέμενε νὰ τῷ δώσῃ ὁ Βλαιρὼ ἀπόδειξιν, οὗτος δ' ἐννοήσας τοῦτο,

— Κύριε βαρόνε, εἶπεν ὑπομειδιῶν, τὰ πάντα γίνονται ἐδῶ μετ' ἐμπιστοσύνης. Ἐργάζομαι ἐγώ, οἱ δὲ ἄλλοι μὲ πληρώνουν, ἡ δὲ ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν λαμβάνουν, εἶνε ἡ ἀπόδειξις τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα μοῦ δίδουν. Τὰ λόγια πετοῦν, μένουν μόνον τὰ γραπτὰ πράγματα. Γράφω σπανιώτατα καὶ ποτὲ δὲν δίδω εἰς κανένα τὴν ὑπογραφήν μου· τίποτε δυνάμενον νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἐμὲ ἢ τοὺς πελάτας μου ἐξέρχεται τοῦ γραφείου μου..

— Πολὺ καλά, ἐννοῶ, κ. Βλαιρώ· ἦτο περιττὸν νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἐξήγησιν ταύτην.

— Συνάπτομεν σχέσεις καὶ εἶνε καλὸν νὰ γνωρίζετε ἀπὸ τώρα πῶς ἐνεργῶ.

— Λοιπὸν θὰ ἐνεργήσετε;

— Ἀνυπερθέτως· εὐθὺς ὡς προειδοποιήσω τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἔχω ἀνάγκην, καὶ τοῖς δώσω τὰς ὁδηγίας μου. Ὅταν ἀναλάβω μίαν ὑπόθεσιν, ὅσον δύσκολος καὶ ἂν ἦνε, δὲν ἀγαπῶ νὰ διαιωνίζεται· ὅταν ἦνε εἰς χεῖράς μου, πρέπει νὰ διεξαχθῇ ταχέως. Ἐνῷ ὡμίλουν μαζύ σας, ἐσχεδίαζον τὸ σχέδιόν μου καὶ τὸ ἔχω ἤδη ἕτοιμον.

Καὶ ἔτυψε διὰ τῶν δακτύλων τὸ εὐρὺ μέτωπόν του.

Ὁ κ. Δεσιμαΐζ τὸν παρετήρει μετά τινος θαυμασμοῦ.

— Λοιπὸν γνωρίζετε τώρα ποῦ θὰ ὁδηγήσετε τὴν νύμφην μου;

— Ναί· ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἀξία. Ἔχω πρόχειρον τὸ μέρος, θαυμασίως καὶ ὡς ἐξεπίτηδες ἐκλεχθέν. Τοῦ μέρους τούτου ἔγινε ἄλλοτε ἀνάλογος σχεδὸν χρῆσις· εἶνε παλαιὸς καὶ ἑτοιμόρροπος πύργος, ἐγκαταλελειμένος ἀπὸ πολλοῦ, κείμενος εἰς μίαν γωνίαν τῆς Γαλλίας, ἐν μέσῳ ἀγρίων ὀρέων, τὸν ὁποῖον ἐμίσθωσα πρό τινων μηνῶν. Τὸν ἔχω διὰ τρία ἔτη καὶ θ' ἀνανεώσω τὸ ἐνοίκιον ἐν ἀνάγκῃ. Τὸν ἐνοικίασεν εἰς ἄγνωστος, καθόσον ἐγώ, κ. βαρόνε, παρουσιάζομαι σπανίως, καὶ ὅταν δώσω ποτὲ τὸ ὄνομά μου, σημαίνει ὅτι ἀπαιτεῖται τοῦτο ἐξ ἅπαντος· ἀλλὰ τότε δὲν εἶμαι πλέον ὁ Βλαιρῶ, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις. Μεταμορφοῦμαι καὶ γίνομαι οἷος θέλω, ἀνανεοῦμαι ἢ γηράσκω κατὰ θέλησιν. Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας θὰ μὲ ἰδῆτε εἰς Πὸρ-Μαρλύ· θὰ γίνω φρενολόγος ἰατρός. Ἔχω ἀστυνομίαν εἰς τὰς διαταγάς μου καὶ ὑπηρέτας, τῶν ὁποίων εἶμαι κύριος· τοιουτοτρόπως δὲ μὲ ἀποκαλοῦσι ἀκύριον· ὅταν ἐμφανίζωμαι μεταξὺ αὐτῶν δύο ἢ τρεῖς μόνον ἀναγνωρίζουν τὸν Βλαιρὼ καὶ οὗτοι εἶνε οἱ ἀρχηγοί μου· οἱ ἄλλοι εἶνε ἀφωσιωμένοι πρὸς ἐμὲ ὡς ὁ κύων πρὸς τὸν ἀναθρέψαντα καὶ συντηροῦντα αὐτόν· καὶ εἰς τὴν λαιμητόμον ἂν τεθῇ ἡ κεφαλή των, δὲν θὰ μὲ ἐπρόδιδον.

— Ὦ! εἶσθε τρομερὸς ἄνθρωπος, κ. Βλαιρώ, καὶ μὲ κάμνετε νὰ ριγῶ. Αἰσθάνομαι τὴν δύναμίν σας καὶ ἐννοῶ διὰ τί τὰ πάντα σᾶς εἶνε δυνατά. Πρέπει νὰ κλίνω τὸν αὐχένα ἐνώπιον τῆς παντοδυναμίας σας.

— Ἡ δύναμίς μου εἶνε τὸ κεφάλι μου, ἀπήντησεν ὑπεροπτικῶς ὁ Βλαιρώ, καὶ μετ' ὀρθαλμῶν λαμπόντων ἐξ ὑπερηφανείας.

ΑΓ'

ΤΟ ΕΝ ΤΙΜΑΤΑΙ ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

— Τί ἄνθρωπος! τί ἄνθρωπος! διελογίζετο ὁ βαρόνος. Καὶ ἐθεώρει αὐτὸν μὲ ὀφθαλμοὺς καὶ στόμα ἠνεωγμένον, μετ' ἐκστάσεως, ἐκτεθαμβημένος οἱονεὶ ὑπὸ πολλοῦ φωτός.

Ἐνόμιζεν ὅτι ὁ μικρὸς οὗτος παχὺς ἀνήρ, ὁ φαλακρὸς καὶ δυσειδής, ἐγκεκορδυλημένος ἐντὸς νυκτερινῆς ρυπαρᾶς ἐσθῆτος, εἶχε τὴν κεφαλὴν γίγαντος.

Ὅ,τι τῷ ἐνέπνεν ὁ Βλαιρώ, ἦν εἴδός τι θαυμασμοῦ μεμιγμένου μετ' ἐκφράσεως τρόμου.

Ὁ Βλαιρὼ ἐξήταζε τὸν νέον πελάτην μετ' ὕφους σκωπτικοῦ· εὐχαριστεῖτο ὀλίγον διὰ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον παρήγαγε.

— Διατί ἀλλάζετε μορφὴν κύριε! εἶπε, κρύπτων τὴν εἰρωνίαν του· διατί μὲ παρατηρεῖτε τοιουτοτρόπως;

— Σᾶς θαυμάζω, κ. Βλαιρώ· δραστήριος, ἰσχυρὸς κατὰ τὴν θέλησιν, εἶσθε μεγαλοπρεπής!

— Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα μας κ. βαρόνε.

— Μοὶ ἔχετε ἤδη εἴπει ὅτι τὰ πάντα συνεδυάσατε, τὰ πάντα ἀπεφασίσατε.

— Μάλιστα, ἐκτὸς ἐὰν ἀπρόοπτόν τι μὲ ἀναγκάσῃ νὰ μεταβάλω τι ἐκ τοῦ σχεδίου μου.

— Τὸ σχέδιον τοῦτο δύνασθε νὰ μοὶ γνωστοποιήσητε;

— Ἀνωφελές· θὰ ἴδητε αὐτὸ ἐκτελούμενον, διότι θὰ γίνῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας... Ἀφοῦ ἅπαξ ἡ νύμφη σας τοποθετηθῇ ἐν ἀσφαλῇ τόπῳ, δὲν θὰ ἀνησυχῆτε πλέον δι' αὐτήν, ἥτις θὰ ἀνήκῃ εἰς ἐκείνους, εἰς οὓς ἤθελον ἐμπιστευθῇ αὐτήν. Γνωριζω ἐγὼ καλῶς τὰ πράγματα. Ὅστις πληρόνει καλά, καλλίτερον ἐξυπηρετεῖται. Θὰ σᾶς εἴπω, πῶς διέταξα τὰ κατὰ τὴν ζωὴν τῆς τρελλῆς· δὲν θὰ στερηθῇ τίποτε, θὰ ἔχῃ τὰς περιποιήσεις της καὶ πρὸ πάντων θὰ προφυλάττηται καλῶς. Θὰ σᾶς βλέπω ἐνίοτε καὶ θὰ σᾶς πληροφορῶ περὶ τῆς καταστάσεως της· ἄλλως τίποτε δὲν θὰ γίνῃ βραδύτερον χωδὶς τὴν συναίνεσιν καὶ ἐπιδοκιμασίαν σας.

— Πρὸς τὸ παρὸν τί μέλλω νὰ πράξω;

— Μικρὰ πράγματα. Μετ' ὀλίγον μέλλομεν ν' ἀποχωρισθῶμεν· θὰ ἐπιστρέψητε ἀμέσως εἰς Πὸρ-Μαρλύ, ὁπόθεν σᾶς ἀπαγορεύω νὰ ἐξέλθητε, καταλαμβάνετε; Δὲν πρέπει πλέον ν' ἀπομακρύνησθε τῆς νύμφης σας. Σεῖς θὰ ἐπαγρυ

πνῆτε ἐπ' αὐτῆς. Οὐδεὶς πρέπει νὰ τὴν βλέπῃ. Πόσοι ὑπηρέται ὑπάρχουσι;

— Τέσσαρες.

— Ἐδώκατε τὸν λογαριασμόν των;

— Ὄχι ἀκόμη· ἀλλ' ἀναμένουσι ν' ἀπολυθῶσι.

— Τοῦθ' ὅπερ θὰ πράξητε ἀπὸ σήμερον δίδοντες εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν τὴν προσήκουσαν δωρεὰν ἀντὶ ἀποζημιώσεως.

— Πρέπει ἀμέσως ν' ἀπολυθῶσιν;

Ὁ Βλαιρὼ ἔμενε σιωπηλός· ἐσκέπτετο.

— Κύριε βαρόνε, εἶπε μετὰ μίαν στιγμὴν, σκέπτομαί τι· οἱ ὑπηρέται τῆς νύμφης σας δὲν παρέστησαν εἰς τὸν γάμον της;

— Τοῦτο θὰ τοὺς ἦτο δύσκολον, ἀπήντησεν ὁ Δεσιμαὶζ ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν ἐρώτησιν.

— Εἴτε ὁ μὲν, εἴτε ὁ δὲ θὰ ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ ἰδὼν ἐπὶ παραδείγματι τὸ πρακτικὸν τοῦ γάμου ὅτι ἡ νύμφη σας . . . πῶς ὠνομάζετο ὅτε ὁ ἀδελφός σας τὴν ἐγνώρισε;

— Λουκία Γλανδάς.

— Θὰ ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἡ Λουκία Γλανδὰς νομίμως νυμφευθεῖσα, εἶναι μαρκησία Σαμαράνδ;

— Οὐχὶ βεβαίως. Ὁ φίλος μου ἠμέλησε νὰ φέρῃ ἐν Γαλλίᾳ τὸ πρακτικὸν τοῦ γάμου του· ἐγὼ αὐτὸς μόνον ἔχω ἠθικὰς ἐνδείξεις τοῦ γάμου.

— Πολὺ καλά. Λοιπὸν, κύριε βαρόνε, διατί νὰ μὴν εἴπητε εἰς τοὺς ὑπηρέτας —καὶ τοῦτο διὰ τρόπου, ὥστε νὰ καταπείσητε αὐτοὺς, ὅτι αὐτὴ, ἣν ἐκάλεσαν καὶ ἐκάλουν μαρκησίαν, δὲν εἶναι διόλου μαρκησία, ἀλλ' ἦτο ἁπλῶς ἡ ἑταίρα τοῦ ἀδελφοῦ σας; Μανιωδῶς ἀγαπήσασα τὸν μαρκήσιον ἐγκατέλειψε τὰ πάντα, ὅπως παρακολουθήσῃ αὐτὸν μέχρι Παρισίων.

— Βεβαίως δύναμαι νὰ εἴπω, ἀλλὰ πρὸς τίνα σκοπόν;

— Θὰ ἴδητε. Θὰ εἴπητε ἀκόμη εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ Λουκία Γλανδὰς ἔχει συγγενεῖς ἐν Ἀγγλίᾳ, θεῖόν τινα εἰς τὸν ὁποῖον ἐγράψατε πληροφορούτες αὐτὸν περὶ τῆς θλιβερᾶς καταστάσεως, εἰς ἣν διατελεῖ ἡ ἀνεψιά του. Φυσικῶς, μὴ οὖσα μαρκησία Σαμαράνδ καὶ ἑπομένως νύμφη σας, ἡ Λουκία Γλανδὰς ἀνήκει εἰς τοὺς συγγενεῖς της· σεῖς δὲ οὐδὲν ἔχοντες ἐπ' αὐτῆς δικαίωμα οὐδεμίαν δύνασθε νὰ λάβητε ἀπόφασιν περὶ αὐτῆς.

Ἐγράψατε εἰς τὸν ἐν Ἀγγλίᾳ θεῖον εὐθὺς ὡς ἐμάθετε τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ καὶ δευτέραν ἐπιστολὴν ἀναγγέλλουσαν αὐτῷ ὅτι ἡ ἀνεψιά του προσεβλήθη αἴρνης ὑπὸ φρενοβλαβείας. Περιμένετε τὴν ἀπάντησιν ἥτις δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ φθάσῃ.

— Καὶ ἡ ὁποία δὲν θὰ ἔλθῃ.

— Λάθος, κύριε, θὰ ἔχετε τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὄχι αὔριον, ἀλλὰ μεθαύριον πρωΐ. Καὶ θὰ συμβῇ παρὰ τοῖς ὑπηρέταις μικρά τις σκηνὴ ἐνδιαφέρουσα, ἥτις οὐδεμίαν θ' ἀφήσῃ αὐτοῖς ἀμφιβολίαν ἐπὶ παντὸς ὅ,τι ἠθέλατε εἴπει εἰς αὐτούς.

Ἰδοὺ λοιπὸν πῶς ὀφείλετε νὰ ὁμιλήσητε εἰς τοὺς ὑπηρέτας σας, κανονίζοντες τοὺς λογαριασμούς των. Θὰ παρακαλέσητε αὐτοὺς ἐν τούτοις νὰ εὐαρεστηθῶσι νὰ μείνωσι πλησίον ὑμῶν ἐπί τινας εἰσέτι ἡμέρας. Μ' ἐννοήσατε, δὲν ἔχει οὕτω;

— Τότε τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐνόητον. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς κ. Βλαιρὼ, ὁ σκοπός;

— Ἰδού· οἱ ὑπηρέται εἶνε ὅλοι οἱ αὐτοὶ: κακολόγοι, φλύαροι· μόλις τοὺς εἴπητε λόγον τινὰ καὶ πηγαίνουν ἀμέσως νὰ ἐπαναλάβουν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους γνωρίζουν, ἰδίως εἰς τοὺς προμηθευτάς· οὗτοι θὰ σπεύσουν νὰ εἴπουν αὐτὸν εἰς τοὺς γείτονας, τοὺς φίλους των· τὰ γραίδια θὰ ἐνθουσιασθοῦν· εἶνε πολὺ εὐάρεστον νὰ διασκεδάζῃ τις πρὸς βλάβην τῶν ἄλλων, εἶνε πολὺ εὐχάριστον τὸ νὰ δύναταί τις νὰ κινῇ ἐλευθέρως τὴν γλῶσσάν του, νὰ ἔχῃ νὰ ἐκμεταλλεύηται μικρόν τι σκάνδαλον! Συντόμως, εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῶν εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν ὅλοι θὰ μάθωσιν ἐν Πὸρ-Μαρλὺ ὅτι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον μαρκησίαν, ἦτο μία παλλακίς, ὡς καὶ τόσαι ἄλλαι ὑπάρχουσι. Οὕτω πως κανεὶς δὲν θὰ ἐνδιαφέρηται πλέον περὶ τῆς νύμφης σας καὶ μετὰ τὴν ἀπαγωγήν της ἐκ Πὸρ-Μαρλὺ καὶ ἐξαφάνισίν της, κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἐνθυμῆται πλέον.

Ἀφ' ἑτέρου οἱ ὑπηρέται θὰ λένε πανταχοῦ ὅπου καὶ ἂν εὑρεθῶσιν, ἐὰν γίνῃ λόγος περὶ τῆς ἀρχαίας κυρίας των, ὅτι δὲν ἦτο ἔγγαμος. Δυνάμεθα νὰ ζητήσωμεν νὰ μάθωμεν τί ἔγινε μία νόμιμος σύζυγος, καὶ μάλιστα ὅταν ἔχῃ τὸν τίτλον μαρκησίας, ἀλλὰ περὶ μιᾶς παλλακίδος καὶ διατηρουμένης μάλιστα ὑπὸ μαρκησίου, ὁ κόσμος ὁ δικός σας πολὺ ὀλίγον φροντίζει.

Τέλος, κ. βαρόνε, διὰ τοῦ μικροῦ τούτου τεχνάσματος— τῷ ὄντι δὲ τοιοῦτόν τι εἶνε—πόσα ζητήματα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀδιάκριτα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον κακόβουλα, ἀλλὰ πάντα δυνάμενα νὰ φέρωσιν εἰς ἀμηχανίαν, ἀποφεύγετε ἐν τῷ μέλλοντι! διότι, μὴ ἀπατᾶσθε ἐπὶ τούτου, θὰ περιέλθῃ ἀργὰ ἢ ὀλίγωρα εἰς τὴν ἀκοὴν τινων ἐκ τῶν γνωριζόντων σας ὅτι γυνή τις φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ σας κατῴκησεν ἐν Πὸρ-Μαρλὺ ἐπί τινας μῆνας. Ἀλλὰ δὲν θὰ καταληφθῆτε ἐξ ἀπροόπτου. Εἰς τοὺς ἐρωτῶντας θέλετε ἀπαντᾷ ἄνευ δισταγμοῦ, ἀταράχως, ἄνευ ἀμηχανίας, μετ' ἀδιαφορίας: Τῷ ὄντι ὁ ἀδελφός μου εἶχε φέρει ἐν Γαλλίᾳ νεάνιδα ὡραιοτάτην, ἐγκαταλιποῦσαν τὰς Ἰνδίας, τὴν οἰκογένειάν της διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ μαρκήσιος μὴ ἐπιθυμῶν νὰ γνωσθῇ ὅτι εἶχεν ἑταίραν, ἐγκατέστησεν αὐτὴν ἐν Πὸρ-Μαρλὺ ἐντὸς θελκτικῆς οἰκίας, ἀληθοῦς φωλεᾶς ἐρωμένων. . . Οἱ χωρικοὶ τὴν ὠνόμαζον κυρίαν μαρκησίαν. Ἐκεῖ αὕτη ἔζησεν ἐπί τινα χρόνον, ἔπειτα ἔγινε τρελλή. Ὁ ἀδελφός μου δὲν ὑπῆρχε πλέον. Τὴν δυστυχῆ παράφρονα γυναῖκα ἐζήτησε καὶ παρέλαβεν ἡ οἰκογένειά της ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔκτοτε δὲ δὲν ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτῆς, ἀγνοῶ τί ἀπέγεινε.» Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα, κ. βαρόνε;

— Μάλιστα, μάλιστα, ἐννοῶ. Ἀ! ἐξ ἀποφάσεως εἶσθε θαυμάσιος! Τὰ πάντα βλέπετε, περὶ πάντων σκέπτεσθε.

— Βεβαίως. Οὐδεμίαν ποτὲ ἐπιχειρῶ τολμηρὰν ἐπιχείρησιν χωρὶς νὰ λάβω τὰς ἐλαχίστας προφυλάξεις.

Οἱ δύο φαῦλοι, οἵτινες τοσοῦτον καλῶς συνεννοοῦντο συνδιελέχθησαν ἀκόμη ἐπ' ὀλίγον, τοῦ Βλαιρὼ συμπληρώσαντος τὰς ὁδηγίας του, εἰς τρόπον ὥστε τὸ πρόσωπον ὅπερ ἔμελλεν ὁ βαρόνος νὰ διαδραματίσῃ ἐν Πὸρ-Μαρλὺ, νὰ ἐπιτύχῃ πληρέστατα.

Τέλος ὁ κ. Δεσιμαὶζ ἠγέρθη, ὁ δὲ Βλαιρὼ ὡδήγησεν αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας του, παρὰ τὴν συνήθειάν του, ἀπεχωρίσθησαν δὲ, τοῦ τρομεροῦ ἀνθρώπου εἰπόντος τὴν λέξιν:

— Μετ' ὀλίγον.

Ὁ Βλαιρὼ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, διαστρέφων τὸ στόμα, ἔχων ἐν τῷ βλέμματι οἷόν τινα ἀνάβλυσιν σπινθήρων.

(Ἀκολουθεῖ)

22 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 22

ΔΙΝΟΡΑ

VII

Ἐνόμιζεν ὁ Εὐγένιος Φερῶ ὅτι συνῆλθεν ἀπὸ ἀσθένειαν ἢ ἀπὸ κακὸν ὄνειρον. Ἡ περιπέτεια τῶν μεταλλείων τῆς Σιέρρα Φουέντας, ἡ σύλληψις, τὸ δικαστήριον, αἱ ἥσυχοι ἡμέραι τῆς φυλακῆς, ἡ μετὰ τοῦ Ποτιὲ συνδιατριβή, τοῦ συντρόφου του ἐν τῷ κελλίῳ, ἡ κακὴ αὐτὴ φαντασμαγορία ἐξηλοίρετο, δίκην πυρετωδῶν ὀπτασιῶν μετὰ τὴν κρίσιν. Ἐπανευρίσκετο, ἐν χαύνῳ καὶ γλυκείᾳ χαρᾷ ἀναρρωνύοντος, ἐντὸς τῆς οἰκίας του, ἀφ' ἧς εἶχεν ἐξέλθῃ — ὁ φιλόδοξος! — διὰ νὰ ἐνθρονισθῇ ἐν τῷ ἐπισήμῳ γραφείῳ «τοῦ Κυρίου Γενικοῦ Γραμματέως.» Τί καλὰ ποῦ εἶνε κανεὶς, ἀναπαύεται μιὰ χαρὰ, εἰς τὸ παράθυρον τῆς ὁδοῦ Βροσχὰν, μὲ τὰ 'μάτια ἐπὶ τῆς πρασινάδας τῶν δένδρων τῆς πλατείας, καὶ τὸ ἑσπέρας ἐπὶ τῆς πορφύρας τῶν ἡλιακῶν δύσεων!

Ὁ γηραιὸς μυθιστοριογράφος παρετήρει ἀναλαμβάνων ἓν πρὸς ἓν καὶ φιλολογῶν τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης του, μὴ εὑρίσκων φεῦ! ὅλα του τὰ χειρόγραφα, διότι μερικὰ εὑρίσκοντο εἰς χεῖρας τοῦ πραγματογνώμονος, ἀλλ' ἐπαναβλέπων τὰ σχεδιάσματά του, ἰχνογραφήματα, τὴν φωτογραφίαν τῆς γυναικός του, τὴν *Ἰουδαίαν τοῦ Μαρόκου* τοῦ Εὐγενίου Δελακρουά, «τοῦ Δελακροά του.» Ἀπήλαυεν ἐκ νέου πάσης ἀπολαύσεως τοῦ ἄλλοτε. Ἐπανευρίσκετο, κεκυφὼς καὶ περισσότερον γέρων, ὡς μετὰ μακρότατον ταξείδιον, ἐπὶ τῆς συνήθους ἕδρας του, μεταξὺ τῆς γραίας Βικτορίνας, ὑπέροπτε ἀφωσιωμένης, καὶ τῆς Δινόρας, ὑπέρποτε ὡραίας.

— Εἶμαι καλὰ, πολὺ καλὰ ἐδῶ. Ἀ! τί κουτὸς ποῦ ἤμουν νὰ ἐπιθυμήσω καλλίτερα ἀπὸ αὐτὰ ἐδῶ!... Σᾶς ἐρωτῶ: ἀντὶ νὰ συντάττω ἐκθέσεις διὰ τὴν Σιέρρα Φουέντα καὶ νὰ μεγαλοποιῶ διὰ κοσμητικῶν τὰ ψεύδη τῶν ἀχρείων ἐκείνων, δὲν θὰ ἔκαμνα καλλίτερα νὰ ἀκολουθῶ μὲ τόσους ἄλλους τὸ φιλολογικὸν στάδιόν μου; Δὲν εἶμαι τόσῳ παληωμένος, τί διάβολο, καὶ βλέπω καθαρὰ πρὸς τὸ παρόν! Ναί· βλέπω καθαρὰ! Γνωρίζω τὴν ζωήν!

Ἀ! τόρα τὸ μεγάλον αὐτὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἐδιδάσκετο τὴν ζωὴν ἐν ἡλικίᾳ ἑξήκοντα καὶ πλέον ἐτῶν, ἦτον ἐντελῶς θεραπευμένον ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν ἐπιχειρήσεων! Τί μάθημα! εἶχεν ἀφήσει ὀλίγον ἀπὸ τὸ μαλλί του εἰς τοὺς βάτους, τὸ πτωχὸν ἀρνάκι, καὶ, ὡς εἰς τὸ σφαγεῖον, εἶχεν συρθῇ ὑπὸ τοῦ Βερινιὸν εἰς τὴν φυλακήν. Πολλὰς ὑπέφερεν ὕβρεις καὶ προσβολάς! Οὔφ! τέλος πάντων ἀνέπνεεν, ἐλεύθερος καὶ ἀπηλλαγμένος· τὸ αἰτιολογικὸν μέρος τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστηρίου ἦτο περιφανὴς ἀναγνώρισις τῆς τιμιότητός του. Ἡδύναντο νὰ ἀναγνώσωσι τὴν *Ἐφημερίδα τῶν Δικαστηρίων*. Λαμπρὰ, ἐκεῖνα τὰ *ἐπειδή*! Τὸ δικαστήριον τῷ ἀπέδωκε δικαιοσύνην.

Ἀλλ' ὅταν ἐσκέπτετο ὅτι ἠμπορεῖσε, μὲ μίαν κακοτυχίαν, νὰ μένῃ ὑπὸ τὸ κτύπημα τελεσιδίκου ἀποφάσεως, ἔρριττεν ὡς ὁ κατάδικος ὑπὸ τὴν κοπίδα τοῦ δημίου.

Ἐν ταῖς ὥραις τῆς ἀϋπνίας καὶ τῆς μονώσεως, ἐκεῖ κάτω ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ῥεμβάσῃ ἐπὶ τοῦ βίου τὸν ὁποῖον ἐστερήθη, ἐπὶ τῆς τελευταίας φρικτῆς περιπετείας. Αἱ περιπέτειαι! ἀρκετὰς εἶχε δοκιμάσει. Ἐτελείωσεν. Ἔβλεπε καθαρὰ ὅτι τὸ ὀνειροπολεῖν εἰς συμφορὰς μόνον ὁδηγεῖ, καὶ μάλιστα τὸ ὀνειροπολεῖν, ὡς αὐτὸς ὀνειροπόλει. Πτωχὸς Δὸν Κισσῶτος τοῦ ἰδανικοῦ, ῥαπισμένος ὑπὸ τῶν πτερύγων τοῦ ἀνεμομύλου του, ἐπανήρχετο οἴκοι συντετριμμένος καὶ περιαλγὴς κατὰ βάθος, παρὰ τὰ μειδιάματά του.

Ἀ! ἐν διαστήματι ἓξ μηνῶν ἐρωμένος εἶχε μάθει πλειότερα ὁ ἄδολος γέρων παρ' ὅσα θὰ τὸν ἐδίδασκον ἔτη καὶ ἔτη. Ἐγίνωσκε τὸ βάθος, τὴν ἀξίαν, καὶ τὴν ματαιότητα τῶν χιμαιρῶν. Ἐγνώριζε τοὺς ἀνθρώπους! Μάλιστα, μάλιστα, τοὺς ἐγνώριζεν ἤδη! Καὶ ἀφοῦ σήμερα ἤθελαν πράγματα ἀληθινὰ, ἐγγιστικὰ, καὶ *ζωντανὰ*, καλὰ, θὰ ἴδοῦν, θὰ ἔδλεπαν!

Θὰ κάμω ἀπ' αὐτὰ φοβερὸν μυθιστόρημα, ἔλεγεν ὁ Φερῶ, σείων τὴν κεφαλήν. Καὶ ἀφοῦ τὸ ἐδοκίμασα, θέλω νὰ τὸ γράψω. Μάλιστα, θὰ τὸ γράψω! Ἀ. μὰ!... Δὲν θέλουν πλέον φαντασίαν; Καλά! Θὰ ἰδοῦν τί ἐστὶ παρατήρησις! Καὶ ἀλήθεια! Θὰ στάζῃ αἷμα! Θὰ κραυγάζῃ! Διότι μὲ τὴν σάρκα μου θὰ κάμω τὸ βιβλίον μου. Καὶ τί βιβλίο! Θὰ τὸ ἰδοῦν, θὰ τὸ ἰδοῦν!

Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐτέθη ὄντως ἐπὶ τὸ ἔργον. Ἔπασχε συμφόρησιν, κύπτων ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν θερμὴν κεφαλήν του. Ἐξετέλει μετὰ γενναίας ἑρμῆς ἀναλόγως πρὸς τὴν ἡλικίαν του τὴν μαθητείαν νέου εἴδους φιλολογικοῦ· ὄχι πλέον κόπται κομῶν, σκαιοὶ μεξικανοί, ἀκατάπαυστοι κυνηγοί, πειραταί, χρυσοθῆραι, περιτρίμματα τῶν ὁδῶν, ὄχι· ἔγραφεν ἡρέμα — καὶ ἤδη ὁ τίτλος ἐδήλου ὁλόκληρον κόσμον θλίψεων καὶ κακουχιῶν. — Ἐπὶ λευκῆς σελίδος μὲ γονδροὺς χαρακτῆρας εἶχε γράψει τὰ ἑξῆς:

Τίμιος Ἄνθρωπος, Ἱστορία Ἠτηθέντος.

Μετὰ τὸ ἰδανικὸν ὄνειρόν του, ὁ γηραιὸς μυθιστοριογράφος κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου του, κατεῖχετο πλέον ὑπ' ἄλλου ὀνείρου, τραχέως ὀνείρου πραγματικότητος.

Ἡ Δινόρα ἀνησύχει ὀλίγον βλέπουσα τὸν πατέρα ἐργαζόμενον. Παρετήρει κόπωσίν τινα ἐν ἐκείνῳ. Μὴ τολμῶσα νὰ τοῦ τὸ εἴπῃ, τὸν ἱκέτευε νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν βαρεῖαν ἐκείνην ἐργασίαν, ἐξ ἧς ἐπαθαίνετο, καὶ ἔπασχε συμφορήσεις. Ἀλλ' ἡ ἐργασία ἐκείνη ἦτον ἡ εὐδαιμονία τοῦ μανιώδους ἐργάτου, καὶ ἡ κόρη ἐδίσταζε νὰ τὸν στερήσῃ τοιαύτης χαρᾶς.

Τοῦ ὡμιλοῦσεν ἐνίοτε περὶ Ρενὲ, καὶ ἐγίνωσκεν ὁποίαν ἀφωσίωσιν εἶχεν προσενέγκει πρὸς ἀφωσιωσίαντου ὁ Κ. Δὲ Σαντεναί. Ἀλλὰ πρὶν τοῦ ὁμολογήσῃ τὴν ἀπόλυτον ἰσχύν, τὴν ὁποίαν ὁ πρίγγιψ εἶχε λάβει ἐπ' αὐτῆς, ἡ Δινόρα ἤθελε νὰ ἐπιτύχῃ παρ' αὐτοῦ τοῦ Ρενὲ τὴν ἄδειαν τῆς ἐκμυστηρεύσεως. Καὶ ἐν τῇ ἀπολύτῳ εἰλικρινείᾳ της ἐβιάζετο, διὰ μιᾶς ὁμολογίας, νὰ ἐξέλθῃ θέσεως τὴν ὁποίαν εὕρισκεν ἔνοχον καὶ ἥτις ἤδη τὴν κατήσχυνεν, ἀφοῦ ἦτο ἠναγκασμένη νὰ τὴν ἀποκρύπτῃ.

Ἐνόσῳ ἐπάλαιε μόνη, εἶχε νομίσει ἡ νέα κόρη ὅτι ἠδύνατο ἐνώπιον τῆς συνειδήσεώς της νὰ φέρῃ τῆς πτώσεως αὐτῆς τὴν εὐθύνην. Καὶ ἔπειτα ἀπέβλεπεν εἰς τὸν Ρενὲ μᾶλλον ὡς εἰς μνηστῆρα ἢ ὡς εἰς ἐραστήν. Εἶχεν ἀνταλλάξει ἕνα ἐκ τῶν ὅρκον ἐκείνων οἵτινες συνδέουσι πρὸς τὴν ζωὴν δύο ὄντα, ἐνώπιον τῆς τιμῆς ὡς καὶ ἐνώπιον τοῦ νόμου. Οὐδ ἐσκέπτετο μάλιστα νὰ ὑπομνήσῃ ποτὲ εἰς ἐκεῖνον τὴν ὑπόσχεσίν του. Δεσμώτου ὄντος τοῦ Φερῶ, ἐκείνη μόνον τὸν Φερῶ διενοεῖτο, καὶ δὲν ἤθελε νὰ προσθέσῃ εἰς τὰς θλίψεις τοῦ πτωχοῦ ἀνθρώπου τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, ἐνόχου, ἐνόσῳ δὲν ἐκηρύσσετο ἐνώπιον πάντων.

Εἶχε φυλάξει μέσα της ὅλην τὴν ὀδυνηρὰν καὶ ζαλίζουσαν δριμύτητα τοῦ μυστικοῦ της. Ἀνῆκεν εἰς τὸν Ρενὲ χωρὶς

κανεὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ. Ἡ γρηὰ Βικτορίνα δὲν ἦτο δι' ὅλου ὀξυδερκής, καὶ ὅλως ἠγνόει, πτωχὴ ἀπόστρατος τῆς ζωῆς, τί ἐστιν ἔρως, ἵνα ἴδῃ ἢ μαντεύσῃ τι. Μόνον πρὸ τοῦ Ραϋμάνδου Δὲ Φερδὺ ἡ Δινόρα ἠδύνατο νὰ ἐρυθριᾷ, ἀλλ' ὁ νέος μαρκήσιος τῇ ἐπεδείκνυε τὸν μᾶλλον εὔστοργον καὶ βαθύτερον σεβασμόν. Ἡ Δινόρα εἶχεν ἕως ἐδῶ τὴν συναίσθησιν ὅτι εἶνε ἀγαπημένη, καὶ ὄχι ξεπεσμένη γυναῖκα.

Ἀλλ' ἦτον ἤδη καιρὸς τὰ πάντα νὰ εἴπῃ. Ὅταν ἐσιώπα πρὸ τοῦ πατρὸς, βλέπουσα ἐκεῖνον εἰς τὸ διαλεκτήριον τῆς φυλακῆς, ἦτο διότι ἀπέφευγε νὰ τοῦ προξενήσῃ νέας ἀγωνίας· ἀλλὰ νὰ σιωπᾷ πρὸ τοῦ Φερῶ, ἐλευθέρου πλέον, ἦτον ὡς νὰ τὸν ἠπάτα.

Ἡ Δινόρα θὰ ὡμίλει.

Ἔπρεπε μόνον νὰ συγκατατεθῇ ὁ κύριος Δὲ Σαντεναί, καὶ ἀπὸ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ πατρός της ὁ πρίγγιψ ἅπαξ μόνον εἶχεν ἐπιφανῆ ἐν τῇ ὁδῷ Βροσχὰν πρὸς βραχεῖαν ἐπίσκεψιν, πλήρη τετριμμένων καὶ σχεδὸν στενοχώρων φιλοφρονήσεων. Ἔπειτα δὲν ἀνεφάνη πλέον, προφασιζόμενος ταξεῖδι. Ἡ Δινόρα τοῦ ἔγραφεν εἰς Νορμανδίαν, καὶ ὁ Ρενὲ ἀπήντα, ἢ ἐφαίνετο ὅτι ἀπήντα. Θὰ ἐπανήρχετο μετ' ὀλίγον. Καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης, ἔλεγεν, ἀνυπομονοῦσε νὰ ἐπανίδῃ «τὸν ζωντανόν του ἔρωτα». Αἱ ἐπιστολαὶ ἦσαν περικόμψως διπλωμέναι, ἀλλ' ἄνευ χαρακτῆρος, ἐξόχως κοιναί! Ἐγρωματίζοντο ἐνίοτε ὑπὸ πνεύματος, ἀλλ' οὐδέποτε ὑπὸ καρδίας. Ἦσαν ἡ ἀντίθεσις τῶν ἐπιστολῶν τῆς Δινόρας Φερῶ.

Πράγματι ἀπουσίαζε ὁ Ρενέ. Ἀνεπαύετο μακρὰν τῶν Παρισινῶν αἰθουσῶν. Μόλις ἐπανελθὼν, ἔσχε τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ ἐπανίδῃ τὴν Δινόραν. Ἀληθινὰ τὴν ἠγάπα ἀκόμη. Συγκατετέθη νὰ ἐπιδειχθῇ μετ' αὐτοῦ, νὰ ἀφήσῃ νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ κατὰ συνέπειαν, ὡς φέρει τις ἠρτημένον τιμαλφὲς κόσμημα, ἦτο ὑπερήφανος καὶ τρελλὸς δι' αὐτήν. Ἀλλ' αἱ δειλίαι, αἱ μοναστικαὶ ὀρέξεις τῆς νεάνιδος τὸν ἐκούραζον. Καὶ ἔπειτα προσετίθετο καὶ ὁ πατὴρ, ὁ διαβολοπατέρας!... Πατὴρ ἐξερχόμενος τῶν φυλακῶν! Ὁ πρίγγιψ ἔφθασε μέχρι τοῦ νὰ λυπηθῇ σχεδὸν καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον διάβημα, ὅπερ ἔκαμεν ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ δὲν ἄφιδε τὸν Φερῶ εἰς τὸ κελλί του. Πολὺ θὰ τὸν ὠφελοῦσε.

Εἰς τοὺς πρώτους ὑπαινιγμοὺς τῆς Δινόρας περὶ τῶν ὅρκων τοῦ παρελθόντος—τῶν χθεσινῶν ὅρκων του—,τοῦ Ρενὲ ἡ ἀπάντησις, ἐπέφερεν ἔκπληξιν, ἐξαφανίσασαν ἀποτόμως κάθε ὄνειρον τῆς δυστυχισμένης. Εἶχε τοῦ λοιποῦ τὴν ἀξίαν τῆς εἰλικρινείας. Πῶς ἡ Δινόρα ἠδύνατο νὰ στοχασθῇ ὅτι θὰ ἐλάμβανε σύζυγόν του, ἀφοῦ ἐκαλεῖτο Βωμαρτὲλ Δὲ Σαντεναί, τὴν θυγατέρα ἑνὸς φιλολόγου, ἐξερχομένου ἐκ τῶν φυλακῶν;

Ὑπῆρξε τόσῳ σαφὴς καὶ τόσῳ ἀπόλυτος, ὥστε ἡ Δινόρα, κατασυντετριμμένη, ἐσκέφθη μήπως ἦτο τρελλὸς ἢ μεθυσμένος. Δὲν ἀνέμενε τὴν σκληρὰν σαφήνειαν τοιαύτης ἀπαντήσεως. Ἐστοχάζετο, ὅτι, τοῦ πατρὸς αὐτῆς ὄντος ἀθῴου, ἀνακηρυχθέντος, πρόκηρυχθέντος ἀθῴου, ἠδύναντο νὰ νυμφευθῶσι τὴν θυγατέρα του!

Καὶ ῥιγιῶσα, ἐκμηδενισμένη, ἀνεκάλυπτεν ἐπὶ τῶν λεπτῶν χειλέων τοῦ Ρενὲ χάριεν ὑπεροπτικὸν χαμόγελον, εὐγενικὸν καὶ ὑβριστικὸν συγχρόνως. Ἀόριστόν τι βλέμμα πίπτον ἀπὸ τοῦ μονοκλοῦ του ἐπέτεινεν ἔτι τὴν σατανικὴν ἔκφρασιν τοῦ μειδιάματός του.

Ἡ Δινόρα ἐνόμισεν ὅτι εὑρίσκετο ἐνώπιον ἄλλου ἀνθρώπου, Δὲν ἀνεγνώρισε ποσῶς τὸν πρίγγιπα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου δι' Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Αἴγιον, Ναύπακτον καὶ Πάτρας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Δαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, (Αἰδηψὸν κατὰ τὸ θέρος), Στυλίδα, Ὠρεοὺς Μιζέλιν, Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 μ. μ. Διὰ Σύρον, Πάρον, Νάξον, Ἴον, Ἀμοργὸν καὶ Θήραν.

ΤΡΙΤΗ 6 1)2 π.μ. Αἴγιναν,Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος Ναύπλιον.

ΤΡΙΤΗ 7 μ. μ. Διὰ Σύρον, Ὑστέρνια Τήνου, Κόρθιον καὶ πόλιν Ἄνδρου, καὶ κατὰ δεκατετραήμερον διὰ Γαύριον Ἄνδρου, Κάρυστον, Κύμην καὶ Σκύρον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου, ἐν μὲν ἀτμόπλοιον κατ'εὐθεῖαν διὰ Πάτρας, Κέρκυραν, Βρεντήσιον· ἕτερον δὲ δι' Ἰτέαν, Γαλαξείδιον, Βιτρινίτσαν, Αἴγιναν Ναύπακτον, Μεσολόγγιον, Κυλλήνην, Ζάκυνθον, Κατάκωλον.

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Βῶλον, Σκίαθον καὶ Σκόπελον.

ΠΕΜΠΤΗ 7 π.μ. Ὕδραν,Σπέτσας Ναύπλιον. 7 μ.μ. Σύρον, Σέριφον,ΣίφνονΜῆλον.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Νέας Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν διὰ Πάτρας, Ζάκυνθον, Κεφαλληνίαν, Παξοὺς, Κέρκυραν· ἐκ Πατρῶν ἕτερον ἀτμόπλοιον τὴν πρωΐαν ἑκάστου Σαββάτου διὰ Μεσολόγγιον, Ἀστακόν, Μύτικα, Ζαβέρδα, Ἀλεξάνδρον, Ἰθάκην, Πρέβεζαν, Σαλαώραν, Βόνιτσαν, Μενίδιον καὶ Καρβασαρᾶν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 π. μ. Δι' Αἴγιναν, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον, Λεωνίδιον, Κυπαρίσσι, Μονεμβασίαν, Κύθηρα, Γύθειον, Λιμένα, Κελάμας.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 1)2 π. μ. Διὰ Κέαν, Κύθνον, Σύρον, Τῆνον Μύκονον καὶ Κρήτην.

ΕΛΛΗΝ. ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα ὥραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν δι' Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Κατάκωλον, Μάραθον, Πύλον,Κορώνην, Καλάμας, Γύθειον, Λεωνίδιον Σπέτσας,Ὕδραν καὶ Πειραιᾶ.

Δευτέρα » 6 π. μ. Δι' Αἴγιναν,λουτρὰ Μεθάνων Πόρον,Ὕδραν,Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.

Τρίτη » 7 μ. μ. Λαύριον,Ἀλιβέριον,Χαλκίδα,Λίμνη,λουτρὰ Αἰδηψοῦ, Ἀταλάντην,Στυλίδα,Ὠραιοὺς,Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον.

Παρασκευὴ » 6 π. μ. Ὕδραν,Σπέτσας,Λεωνίδιον,Γύθειον, Καλάμας, Κορώνην,Πύλον,Μάραθον, Ἀγ. Κυριακὴν Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κόρινθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.

Παρασκευὴ » 6 μ. μ. Διὰ Λαύριον,Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, λουτρὰ Αἰδηψοῦ Στυλίδα καὶ Βῶλον.

Σάββατον » 6 π. μ. Δι' Αἴγιναν,λουτρὰ Μεθάνων,Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον,Ναύπλιον,